

Egy zacskó cseresznye
Kortárs román költők

Translation © Balázs F. Attila, 2009
© AB ART, 2009

ISBN 978-80-8087-063-8

Egy zacskó cseresznye

Kortárs román költők

Balázs F. Attila
fordításában

AB-ART

ADRIAN ALUI GHEORGHE

Amikor kezdesz meghalni

Haj, az első ránc olyan mint az
első rövidnadrág amit felveszel
koratavasz van vagy üres
csigaházakkal teli ősz

meghívod a barátaidat nevetsz
egy kis ünnepség mondod nekik
még nincsenek ráncaik izgatottak
a vidéki városban ezt a dolgot

hosszan kell taglalni te kezdesz
meghalni furcsa még a villanykörte is
amely az ablakra préseli a fényét
elkezdett bátorítani...

A teafolt

A halál teafolt az asztalon
ujjammal szétkenem, nézd
egyre nagyobbá
akkorává mint egy földrész
valamilyen léptékben
akkorává, mint a világ térképe
még a darab agyagot is
kitépem a lábunk alól

most függeni fogsz
mint báj az arcon
mint a bőr sója mely kinyűtte
gyökerét a bőrből

most kitárom a bordáimat csak neked
s nem szégyenkezem
mindketten szimatoljuk szívemet
mint rothadt eper, olyan
még őriz valamit
az egyszarvúak által feldúlt
kert illatából

szó sincs szomorúságról bár
annyiszor elveszti a testet a bőrhüvely,
kicsúszik az utcán, mint magzat olyan
ujjak közül, melyek nem ismerik a halál nyelvét
mintha nyikorgás vonulna át
a szoba egyik részéről a másikra
ferde szemű

japán nyikorgás
billiárd dákóval

mindenesetre, a negyedik emeleten van egy halott
hajh, ő közelebb van Istenhez, mint mi

Himnusz

És a szépség újra győzött:
Arcod mellett a hernyók
Lepkévé változtak.

Kis odisszea

Utazol valahova
Vagy futsz valami elől?

IOAN-PAVEL AZAP

Vallomás

Sohasem hiányoztál
Annyira nekem
Mint mielőtt
Megismertelek volna.

* * *

Szétszórt szavak
az íróasztalon.
(Felborult
a kalamáris)
Oh,
micsoda
olvasatlan
poéma...!

Caligula

„Szórjátok rám
minden megvetéseket
és ha nem tudom elviselni
azt jelenti
ti nem is léteztek.”

* * *

Hullnak
anyám könnyei
Mint a termés.

ANA BLANDIANA

A harangzúgás amelyet hallok

A harangzúgás, amelyet hallok
Olyan messziről jön,
Hogy nem tudnám megmondani
A földön, az égen, vagy a vízen át
Tőr felém
Olyan a hangja, mint halálosan
Fáradt állatnak,
Amely még egy métert
vonszolja magát a sír-barlangig
amely képes elrejteni
a rettegéssel teli búvóhelyen
Ami én vagyok,
Amelyben
Minden alkalommal
Meghal mielőtt
Megmondhatná
Hol a harang,
Kiért és miért
Kezdett kongani...

Még egy lépés

Olyan kevés dolgot tudok csinálni
Barackot sem mint a barackfa
Szőlőt sem mint a szőlőtő
De még diót sem
Mint a lány susogású,
És keserű árnyékú diófák
Különleges képességgel:
Halni tudok.

Nem dicsekszem,
De úgy tudok meghalni mint kevés ember –
Hallgatásba burkolózom,
Aztán a semmibe
És imigyen indulok lassan,
Egy lépés, még egy és még egy,
Amíg semmi sem látszik belőlem
Csak egy hang
Pazarul elhelyezve
A könyvkokorsóba.

Nem dicsekszem,
Higgyétek el, tudok halni
És feltámadni is tudok,
Ezt, természetesen,
Sokkal könnyebben.

Angyalszedés

... Néha-néha
Tompa puffanás
Mint amikor
Gyümölcs hull a fűbe.
Hogy repül az idő!
Megérték és
Hullnak az angyalok:
Beköszöntött az ősz
Az égben is...

Vágy

...egy puha és gyerekes reggelre vágyom
Amelybe a napfény száraz levelek
Zörgésével tör be
És szobámban hosszan hegyezett
Ceruza és még szűz papír illatával
Ábrándozásból, szerelemből vagy csak
Álomból ébredve
Boldogan, bódultan
Húzzam magamra ruháimat
Kótyagosan lépjek az utcára
Mezítláb a cipőben
Boldogan kérdezzem:
Nem tetszik tudni véletlenül
Milyen évben vagyunk?

ANDREI BODIU

A bukaresti metró (I)

A bukaresti metró olyan
Mint Mircea Eliade novelláiban

Tájékoztatók nélküli tér
Térképek nélküli
A vezető hangja alig hallik
Amikor záródnak az ajtók

A vagonok ringatóznak
Mint egy pók szőtte szál
Melyre sok sok
Elefánt telepedett.

A bukaresti metró nem
Hasonlít a budapesti
Bécsi párizsi vagy madridi
Metróra

Olyan itt mint A cigányoknál
Felszállsz valahol
Leszállsz valahol
Ugyanaz az ember vagy
Változatlan
Bámulatosan fiatal

A bukaresti metró (II)

Mint Tarkovszkij Sztalker című filmjében

Az utasok idegei pattanásig feszültek
ebben a melegben
egy
asszony sír
egy vékony hang bemondja a Piața Unirii-t
egy vastag hang bejelenti A Crîngaș megállót
az ajtók jobb oldalt nyílnak.

A vékony hang balra
dobja a csavart
a vastag hang betöri
a biztonsági ablakot.

És ő egy sötét
Tavaszu fuvalatát érzi.

Nonkonformisták, tisztességes polgárok

Az írókkal néha jó találkozni
Néha mérgező

Nem nagyon van mit mondaniuk
Saját írásaikon kívül egyesek
Tisztességes polgároknak
Mások krónikus nonkonformistáknak tűnnek

Mindannyian titkos életet élnek
Ezért egyesek túl sokat beszélnek
Mások állandóan hallgatnak.

Egyesek lakásuk kulcsát
Abszolút fölösleges dolognak tartják
És nyitva hagyják az ajtót
Mások elbarikádozzák magukat a házban
Biztonsági ajtókkal és záarakkal
De biztosítanak arról

Ha találkozol velük
Esetleg amikor a szemetet viszik le
Nem fogod felismerni őket.

Audrey Tatoo az Intercity ablakában

Nem vált a jelzőlámpa
Már soha

És senki nem fog hinni nekünk
Karattyolni fogunk és szavainknak
Agyarai nőnek

Tisztább
Simább az évszak működése

És ő aki Audrey Tatoohoz hasonlít és hosszú hajú
Kék szemű szeretője

Folytatják majd mobiljaik
Pötyögtetését
Enyhe nyugtalansággal
Közömbösen

ROMULUS BUCUR

Másodszereplők észrevételezése

felébredsz reggel öt körül
a budira mész
aztán visszafekszel pedig nem vagy álmos
és tudod hogy illetlenség henyélni
így hát: felkelni
 vagyis
átsurranni a fél sötétség
 és
az alig világosság között
olyan mintha
olyan mintha a felkelés gesztusa
az egyik vagy a másik fél kiegészítése lenne
 és így tovább
egy hiányosság amit tudod hogy megoldasz
(de azt nem hogy mikor)
tehát: egy hűvös augusztusi
 reggel
kimész a balkonra (írhattad volna hogy
az udvarra vagy a tornácra ha nem
ijesztene meg a kifejezés
 vagy a homokos tengerpartra
ha néptelen lenne
 nézed a földszinti
élelmiszerboltot és eszedbe jut
egy majdnem egy évvel

ezelőtti jelenet szintén ilyen kora reggeli
amikor az egyik elárusító cigarettával a kezében
majd a szájában változtatva a száraz leveleket
kezdte söprögetni
egy másik is hozzászegődött és
elkezdtek beszélgetni
„hagyd csak mert elmeséli neked daniela
hogymilyen az amikor hányingered van
de nem használtál semmit? és a tieid tudják?”
megérkezett a harmadik is biciklin
meglátott
köszöntél köszöntek
néhány jelentéktelen szót váltottatok
arra gondoltak valószínűleg
hogyhallottad őket
te meg arra
„ másodrangú szereplők”
akik nélkül a történetből hiányozna a humor
és tudod: arra vagy ítélve
hogyatéld
azt a nyárvégi napot
újra és újra

az autók vörös reflektorfénye
ahogy megvillannak egy pillanatra
az ablakokban és vitrinekben
tudod. este. őszelő
(„egy varázslatos este”
„megbaszhatod”
– ez is egy lehetséges dialógus a költők között)
mintha egy kivetítőről
olvasnád

egy ágy egy asztal egy szék
– nehezen nevezhetnéd szimbólumoknak –
amely lehetne egy bentlakás hideg szobájában
egy padlásszobában vagy egy cellában
te meggémberedve a takaró alatt
azzal az érzéssel hogy a világ minden öröme
elfolyt valahová a föld alá
nem volna illő mosolyt erőltetni az arcodra
a világ kétfelé van osztva – ez a szoba
a végtelenségig megsokszorozva és az utca is hasonlóan:
egy piszkos cukrászda egy kávé egy égő cigaretta
egy szürke reggel

a nesz-kávét & cukrot a shakerbe teszed
(írtál még erről)
vizet öntesz rá – kávéillat érzel
(vagy csak a reklám hatása)
energikusan felrázod
nesz-kávés üvegekkel mérhető élet
a budiban a szar és a cigarettacsikkek
édes testvériségben úszkálnak
amíg lehúzod a vizet

MIRCEA CĂRTĂRESCU

Ismered az országot, ahol citromok virágoznak?

az állami cirkusz megállójában a 26-os villamost várom.
az út aranylik, a fák zöldek, annyira zöldek és oly sok a levél
hogy a reneszánsz egyetlen festője sem tudná lefesteni őket.
bő trikójú és vászonnadrágba öltözött csajokat bámulok
– egyik mellén azt írja JOGGING – forgok erre-arra
elme egy ötös ujjamat a piros táblára teszem, meleg,
egy versre gondolok megfogalmazom: „ezen a nyáron
mindannyian autószerelők lettünk,
mindannyian szerelünk valamit a felhők karosszériája alatt”...

május közepe van, süt a nap és kábult vagyok
a gyerekek hatalmas orgonacsokrokat hoznak a tanító néniknek
és gyöngyvirágot celofánban
ha a napba nézel mályvaszínű szilánk marad a szemedben,
és a retinádon lila foltok és pántlikák.
nap, üveges, hold, homályos,
ezen a nyáron mindannyian egyfajta autószerelők lettünk,
mindannyian szerelünk valamit a felhők karosszériáin
mindannyian kicsavarjuk a virágok kardán tengelyét.

és végül a 24-es és a 4-es után megjelenik a 26-os.
tolongok hogy helyet találjak a hátsó ablak mellett.
az út őrzítően szikrázik,
de a szíved hideg, mert nincsen szerelmed
és nem értesz semmit a kirakatokból

és nem tudsz már csak hülye és fölösleges leveleket írni.
kinyitom himmelmann „utópikus múlt” – jának szép kék
borítóját és olvasom mit gondolt goethe a szobrokról.

jobbról és balról bukarest, van is és nincs is.

Szonettek

9

„egy adott pillanatban felmerül a kérdés
és úgy tűnik, hogy még azt sem...”

csillagos volt az ég

az autó a megállt a nyílt mezőn, a többiek kiszálltak

de mi ketten a kivilágított kocsiban maradtunk

a visszapillantó tükörben méregettelek

amikor hátulról egy zöld lény intett felénk

a csillagokból szállt le

mert csillagos volt az ég

test nélküli lény

és lélek nélküli

– hogy hívnak zöld lény, kérdeztem tőle

– Ibolya a nevem, válaszolta szomorúan

Mondjátok egyszerűen: ibolya...

Egy művésznőnek

Barátnőm, fejed a párnámon, aludj csendesen.
én meg itt ülök és nézlek téged.
sokáig játszadoztunk egymással.
a vodkásüveg félig az éjszaka pedig előrehaladott.
cigarettád alig van kettő.

ami mulatságos volt veled és szexuális
az okos társalgások és a filmek a francia intézetből
olyanok mint egy elmúlt évszak.
neked más szeretőid lesznek.
én majd más verseket írok.

aludj nyugodtan párnámon,
barátnőm.
kérdem magamtól hogy fiús melled
mely olyan mint baudelaire mulatt nőéé, fordul-e még valaha felém.
kérdem, hogy fogsz holnap viselkedni a pályaudvaron.
tudod mi a világ? nem fogod tudni soha, én sem fogom tudni.
vonszolni fogjuk a bőröndöt a peron padlóján.
és azután levelezni fogunk egészen nyárig.

olyan furcsán nézel ki szemüveg nélkül.
telihold van, emlékszel hogy láttuk a 21. ablakából.
király napokat fogtunk ki és sokat szeretkeztünk
de minden olyan mint egy eltűnt évszak.
te majd elkápráztatsz másokat is az osztályoddal.
én meg más verseket fogok írni.

Amikor szükséged van a szerelemre

Amikor szükséged van a szerelemre nem kapod meg.
Amikor szeretned kell nem szeretnek.
amikor egyedül vagy nem szabadulsz a magánytól.
amikor boldogtalan vagy nincs értelme kimondanod.

amikor ölödbe vennél valakit nincs kit.
amikor telefonálni akarsz senki nem veszi fel.
amikor padlón vagy ki érdeklődik utánad?
kit érdekel? kit fog valaha is érdekelni?
legyél te mellettem, gondolj rám.
légy megértő, ne kínozz, ne tégy féltékennyé.
ne hagyj el, mert nem tudok még egy szakítást elviselni.
légy mellettem, tarts velem.

érts meg, szeress, nem kell nekem mutatvány, társalgás sem,
légy állandó szerelmem.
jer felejtsük el a játék szabályait, ne tudjuk hogy a szex
dzsungel.
alkalmazkodjunk, találjuk meg az egyensúlyt.

de nem remélek semmit. nem kapsz szerelmet
amikor szerelemre van szükséged.
amikor szeretned kell nem szeretnek.
amikor a padlón vagy egyetlen nő sem ismer.

MAGDA CÂRNECI

Lehetetlen

Ő egy asztalnál ül és hallgat
és mégis állandóan öregszik
Nem csinál semmit, kevés vizet iszik, kevés kenyeret eszik
és mégis állandóan öregszik
Nem lát semmit, el-elbóbiskol
egy színes postai levelezőlap előtt
és mégis állandóan öregszik
Nem érez semmit, szobája hermetikusan zárva
és mégis állandóan öregszik
Nem gondol semmire, alszik, felébred, visszaalszik
és mégis állandóan öregszik
A lehetetlen, az abszurd, a valóság
A természetfölötti, a világegyetem, a káosz!
és mégis és mégis
állandóan öregszik...

Haza

Jobban nálad senki sem tudja, hazám,
köztársaság, te nagyszerű otthon, dicső ország, szent föld,
satöbbi
Festékké változtatni a kiontott vért és vízzé a bort
a vértanukat csavargókká keresztelni,
a naplopókat és senkiházikat mártírokká nemesíteni
a dicséretet gyorsan szitokra váltani, a hozsannát gúnyra
az élőket a holtak közé küldeni és a holtakat sírjukban forgatni
nálad jobban senki sem tudja
köpni, káromkodni, millió példányban hurrogni
és felejtani gyorsan, gyorsan – s hogy minden tökéletes legyen
a nép házába telepíteni az örülteket
s a népet egy hatalmas szanatóriumba zárni
a bátrakból rabszolgát csinálni
gyávákra bízni a javak kezelését,
nálad jobban senki nem tudja, pátria, máter,
köztársaság, te nagyszerű otthon, dicső ország, satöbbi

A politika művészete

A forradalom nem létezett.

Csak ez a fegyelmezett, óvodában csiszolt,

apatikus tömeg, amelyik

egy napon csak úgy elkezdte fogaival törni a poharakat,

bezúzni fejjel, kézzel, lábbal a kirakatokat (...)

A forradalom nem létezett. A tömegek nem léteznek.

A vér sem létezett. A rossz nincsen – nem, nem létezik.

Csak a szabadság van.

Láttad? Hallottál valamit? Megtutd?

A vers

A mészáros boltjának ajtajában
véres és nyers húst kínál
délben az arra járóknak

És annyi áldozat között
ki tudja megkülönböztetni saját vérét
a fogyasztásra szánt hús vérétől
amelyet nap mint nap az utcára dobnak?

GABRIEL CHIFU

Megkövesedett szomorúság

arcod szépsége elhalványodott,
ahogy a fogalmazvány tintáját elszíntelenítette az idő.

ahogy a méhek mézet készítenek,
tested titkos szomorúság
olyan szomorúság amely megkövesedik az idővel.
ezen a megkövesedett szomorúságon élsz te,
csak te,
mint egy országban melynek egyetlen lakója van.

szél kerekedik és elhordja éjszaka a vesszőkalibát
amit napközben emeltél te.
az évek körbemennek, visszatérnek,
úgy élsz mint egy tiribombán, lassítóval,
gyerekkortól az öregkorig és vissza, ismételten.
igen arcodról lekopott a szépség
mint a színészek neve a nap és az eső koptatta plakátokról
mindig egyenlő vagy önmagaddal,
elmerülve határtalan szomorúságodban.
elfelejtesz beszélni, elfelejtesz látni és hallani,
transzparenssé válsz, levegőhöz hasonlatos,
a verebek és fecskék átszállnak rajtad.

Egy rövidít n  rsz a paradicsomba

egyenesen a paradicsomba  rsz ezen a r vid t n
indulj ezen az utc csk n!
magy r zta egy helybéli abból a városból
a mediterrán félszigeten. hallgattam rá.
egy hegyfokra találtam
ahol hallgatagon pihent háromszáz angyal
 j szállítmány volt, épp akkor érkeztek az egekből.
nehezen lélegeztek mint egy szokatlan erőfeszítés után.
t vfut knak t ntek akik kinyíltak a f ben, a t v végén
izgatottan néztem őket, nem tudtam elszakadni onnan,
azt hiszem gyökereket vertem
 ket szemlélve felfedeztem hogy öregedik
a fény az arcukon.  jszaka valami váratlan történt
test k reakcióba lépett a sötétséggel és elváltoztak.
angyalokb l démonokká váltak?
szárnyuk volt, de feketék, fényt bocsátottak ki de feketét.
mind a háromszáz elindult a városba.
most már itthon  rezt k magukat.

A kötelek amin angyalok ereszkedtek

kezdetben a szavak valamiféle kötelek voltak amelyeken
közénk ereszkedtek az égből az angyalok.
mint az akrobaták a cirkusz kupolája alatt,
mint a kommandósok csoportjai a harci helikopterekről.
elvegyültek közöttünk, mindenkinek megvolt a saját angyala
amely tökéletesen hasonlított rá, (ereinkben éppolyan
gyorsasággal keringett a vér mint az ő ereikben a fény).
mintha mindig egy tükörrel a kezünkben jártunk volna
amelyben felfedeztük arcunkat.
ő a dublőr, az angyal, mindannyiunkhoz szédítően közeledett
amíg felöltöztetett tetőtől talpig bőrbe.
az angyalok akik fentről érkeztek kötélszerű szavakon
ki és be közlekedtek bennünk mintha itt laktak volna,
addig léteztek amíg termetünk tartott.

aztán vajmi láthatatlan és kíméletlen élő ollók
(a halott szeme elkötésének állneve?...)
elvágták a köteleket és az angyalok akik még tudtak
felkapaszkodtak végleg az égbe.
a többiek lent maradtak, elfonnyadtak
mint a gyökér nélküli öntözetlen növények.
a beszéd egy belülről üres citrommá vált.
egy sötét olvasólámpa. egy ablak és ajtó nélküli
lakás.
egy szív mely alszik miközben gazdája rohangál.
egy tenger mely víz nélkül zúg.

Újabb próbálkozás életem összefoglalására

nem jutottam az égis,
de néhányszor fölemelkedtem a földről.
éjszaka, amikor a többiek aludtak,
felemelkedtem mint gyöngé madárfiókák,
amikor repülni tanulnak.

ők szárnyaikkal csapkodnak a nyári fuvallatban,
csapkodva, félszegen nehézkesen –
én is, összeszorított öklökkel, heves szívvel
egy lépést tettem, kettőt, hármat, a levegőben,
aztán visszaestem, de meggyőződtem róla hogy megy...

(nemegyszer eddigi életemben
szakadékok tátongtak: hamu országok
melyekben részeg szél fújt
mongol nyelven tanácsokat osztogatva.
nem egyszer a pokol megtestesült szavainkban
mint a búzamezőn kigyúló mákvirágok.
és nemegyszer agonizáló várak omlottak rám.
de mindannyiszor valaki kiszabadított a törmelékek alól.
mint egy bogarat? mint egy ezüst garast?
és átlátszó tenyerén tartott. igen,
minden alkalommal egy kapu nyílt a sötét falon.)

...nem jutottam fel az égbe, de néhányszor
felemelkedtem a földről.

DUMITRU CHIOARU

Egy messzi fényből

Egy messzi fényből
Eltakartam kezemmel az arcom –
átlátszó volt
eltakartam szemem szemhéjammal
átlátszó volt
a bőröm átlátszó lett
mint egy akvárium fénytől megriadt halakkal
benne én imádkoztam
eltakarva szívemet másokkal – azok is átlátszók voltak
nagy hévvel fényből ömlött a fény
messzi fényből
én magam kezek nélkül szemhéjak nélkül szív nélkül
földdel takaróztam
földre földet – átlátszó volt
mint a szavakkal takart vers mely szintén átlátszó
és az első szóból született
átlátszóból átlátszóból

Astra Könyvtár

A sorakozó bronzszobrok
a parkot átszelő
sétány melletti
sakkozókát figyelik
akik kőasztalok mellett
tolonganak reggeltől
estig az újságok
nyugtalanságot keltenek
és a sápadt játékosok
varjúkárogással felállnak –
a szobrok mögött kamaszléptektől
megrémült zöld sövény
azon túl nyílik
az Astra Könyvtár magas ajtaja
megsárgult régi könyvek és
színes borítójú könyvek
várnak rövidlátó kamaszok
remegő kezeire –
a könyvek ideje lassan görnyed
kazettákkal és CD-kkel teli polcok alatt
melyek a kincseknél is keresettebbek
a kor halad
a fiatal táltosok röhögésétől kísérve
egy öreg ereszkedik a könyvtár lépcsőjén
könyvvel a kezében
és elmélkedve bezárkózik egy szoborba
Egy távoli fényből
Eltakartam kezeimmel arcomat –
átlátszóak voltak
És szememet szemhéjammal –

átlátszóak voltak
bőröm is áttetsző lett mint
egy akvárium fénytől megrémült halakkal
belül én magam imádkoztam
eltakarva szívemet másokkal – átlátszók voltak
a fény viharosan áradt a fényből
egy távoli fényből
én magam kezek szemhéjak szív nélkül
földdel takaróztam
földet a földre – átlátszó volt
mint a szavakkal borított vers amely átlátszó
az első szóból született
áttetszőn áttetszőn.

Esti Párizs

A Szajna parton a hullámokat nézve
őszen és álmatagon ébredek magamra
– egy kavicsot dobok, hogy oldjam jelenlétem –
turista egy életre szóló álomban
bejártam parkokat körutakat
múzeumok és katedrálisok varázsoltak el
és végül kávé mellett pihentem meg egy teraszon –
mintha más életet élnék
elátkozott költők és festők társaságában
akik kávéházakban kóستolgatták a hallhatatlanságot
hogy végül a Szajnában végezzék –
de én nem szeretnék, motoszkál fejemben,

Párizsban meghalni egy esős napon
mind még soha, olyan szomorú sorokat idézek
magamban

az én hiábavaló versemben
– a vecsernyét is lekéstem a Notre Dame-ban –
az írástudók régi könyveket zárnak
fémládákba
a Szajnán kivilágított hajók zajos utasokkal – a költők
aludni mentek a Montparnasse-ra és a Montmartre-ra –
nézem a tenyerem, keleti emberé:
esőcseppek csillognak vékony vonalain
eltörlődnek mint valami határok tudatunkban –
nagyon késő van Párizs
az élet egyik hiányzójának?

Az Aranyművesek Tere

Magas falak virágos ablakok
kőből rakott lépcsők
tompították az ékszerárosok lármáját
az Aranyművesek Terén
selymek bársonyok atlaszok
hullámoztak a finom fuvallatban
menyasszonyi koszorú lovagi fegyverek
élénk színű maszkok
rémisztettek frissen festett oszlopokon
minden vásárnapon
német mester prése alól kikerült

bőrkötésű könyvek
vasárnapi ruhájukba öltözött
vásárlók gyűrűs ujjai között
– semmi nem maradt a múltból! –
pillantásom vakon kering
a düledező falakon
aranyfürtös kislány
menyasszonyi koszorúval
ereszkedik könnyedén a Fingerling lépcsőn
fölsöpri szoknyájával a köveket
négyzetekben ugrálva
kezem gyűrűként zárul körülötte
hirtelen bezárom szemhéjam alá
eltűnik pajkos nevetéssel
mintha aranypénzek hullnának
a háztetőkről

AURA CHRISTI

Tájkép a világtalanok vasárnapján

Kezei: két égben végződő út.
Mint a hajnal fényeiben szertefoszló utcák,
oly üres a lélek. Micsoda délelőtt, Uram!!
És én? Elfeledett sír keresztje vagyok.
Imából kihagyott szó,
Egy gyermeké, ki játékba feledkezve
árboc nélküli papír hajócskát hajtogat.

Nem keresek. Nem alszom. Álmatlanságba rejtőzöm.
Mint Magdolna, a bűn szégyenébe.
Úzött vagyok. Növekvő sötétben vadászom.
Azt mondták, hogy a világ egy nagy és
elfelejtett szóba menekült. El akartam hinni.
A szavaimra tekintettem – ;
olyanok voltak mint
alamizsnaként kapott halak,
egy vízzel teli tálban.
Micsoda csend, milyen szent nemtörődomség
terült szét,
a halál botjára szúrt világukban!!
Szétmarcangolva, minden
a hiábavalóság sárkányának szájába kerül.

Végtelen Kezeid Domine,
tegnap tisztán az ég pitvarában kezdődtek.

1. Tánc minden

Tánc minden,
sosem látott óriás
fényének egy darabja.
A mozdulatlanság hazudik;
a kar előrehozott
eljövendő éjszakát
ölel.

Ki rejt el engem
vak tekintetébe?
Ki edzi meg
idegen lelkem,
érintetlen kezem,
jeges szemem?

Az alkony hazudik,
isteneket csap be,
a színeket és ígéket
bezáró formát;
a homály csilingelése
hibákat ad hírül;
mögöttem az ég,
talpamat égeti
és súlyos,
mint a vár egésze.

Halántékomat idegen
illat fürdeti

és a szél mely
a múlt felől lengedez –
puszta fuvallat
senki által keltett
összeszed
és lassan régmúlt
vidékek felé űz –
átláthatatlan vizek
közti földre.

2. A vég

Annak a tavasznak az ereje
alkonyokban gömbölyödik.
A csend pusztai farkaskölykök
tekintetétől fénylett.
A kezeidet nézve
rádöbbszemem, hogy eleven vagyok
és futottam a valóságból,
ahogy a szombati nap születik
a péntek éji csillagokból.

Milyen vég testesült meg
szemeim előtt!
Álmatlanságaim – szopósbarányok –
megkerült lelkekbe
vésték jajukat.
Időről időre – valahol fönt –

egy-egy koppanás hallatszott,
mintha egy katona bokájához
ütődnének a gesztenyék.
A városháza órájából
a hideg, fennkölt és magas
idő lassú kísértetei szabadultak ki.

Igen. Az idő úgy dagadt,
mintha egy szótagban laktunk volna,
egy magánhangzó emlékezetében.
Én az A betűt választottam
mikor a test és lélek közti
távolságot meg tudtam mérni.
Te megálltál az E betűnél -
egy létrára emlékeztetett,
egy vízpartra.

Egy távoli hang belénk férkőzik,
földdé változtatva minket az alkonyban
ifjú halottak sírján;
aztán béke, határozottan megmozgatva
a kripták zárt levegőjét. Ah.
Közel annak a tavasznak az ereje.
És az ólomég,
s a halál
– add a kezed –
még közelebb.

3. A halál fényében

Nem telik el nap,
hogy ne gondolnék a halálra.
Ki idézi elő a lelkemben
és miért? - kérdezem
annyiszor.
Megérint szárnyaival
a fekete angyal,
hogy magam felé forduljak?
Szerető démona
bárokban feléleszt,
hogy visszahozza szemhéjam alá
az egyértelmű sötétséget?
Lelkemet, erőmet próbálja,
ártatlanság átkozott szomja!
De – az is lehet –
hogy életigenlésemet
teszi próbára?

Igen. Az önmagam iránti vágy
hosszú bolyongás után,
rávesz, hogy felismerjem magam
a szívszaggatóan élő parttól távol
amely én lennék önmagam számára.
Ah, és akkor a nyomorult hideg
belém hatol. És a
hiábavaló feltámadásokat
jövendőelő éjszakákon
– lassan-lassan –

megvilágosodom,
a felszínre húzva magam,
ahogy a halászok húzzák föl
hálóikat a vízből.

Igen. Átkozott hideg.
A végső halál fényének hidege,
amely nélkül
századokra
elveszett lennék,
kevésbé bűnös
és örökre
elfeledett.

DAN COMAN

Az éjszaka versei

1.

minél kevesebbet a halálról. a karjai közti életről.
és semmit egyetlen szót sem amely felébreszthetné és ...
hogyan eltüntesse a szagát. ritkán látok és utána egyre jobban
szégyellem magam negyven napig.
ellenálltam a borzalmaknak de magam előtt
még mindig elgyengülnek lábaim.

semmi más nem tud már vigasztalni.

és még vannak azok a péntek reggelek amikor a ghinga karjaiban
mindkét kezemmel kinyitom az élők száját
és a házi szárnyasokhoz hasonlóan
türelmesen csipegetem szájukból a feketeséget.

2.

hogyan ne legyen izzadságszagom elföldeltem egész testemet
aztán megfordultam százszor önmagam körül hideget árasztva.
védett vagyok egész hátralevő életemben.
józan vagyok és jókedvű: mint egy kölyök
a holtak két lábra állnak és szívemet melengetik
nem beszélek hozzájuk de este főleg este sétálni viszem őket
s ők motyognak és vinnyognak madárnyelvükön.
egyesekek még mindig magukban hordoznak igazi betegségeket

és ezért föltámadnak néhanapján. és akkor a nap körül sötét lesz
sötét és fény tör elő a nő combjai közül és eléri őket.
védtet vagyok egész hátralevő életemre.
józan vagyok és jókedvű: reggel korán elnyújtózom
szobám közepén és csakis a saját élvezeteimmel foglalkozom.
néhány órára megszűnik minden
még akkor is ha a holtak mint valami elhanyagolt újszülöttek
lábaink köré gyűlnek és madárnyelvükön vinnyogni remegni
és ordítani kezdenek

3.

hosszas zsibbadtság után újra ellenállhatatlan vagyok.
egy fiatal gepárd gyorsaságával hatolok be értelmembe
és kétszer olyan gyorsan rohangálok szobámban.
különleges élvezetet nyújtok magamnak.
egyszerűen belélegzem a levegőt: boldog vagyok.
alig tudom követni magam (tánc közben is felismerem).
különleges ravaszsággal közelítem meg szívemet.
beszélek magamhoz de vigyáznom kell: csak szerfölött
dicsérve magam lépek át egyik napból a másikba.
bámulatos egy lény vagyok.
már nem tudom mit tehetnék: ellenállhatatlannak tartom
magam.
kinyitom az ablakot és a föld mint tiszta víz betódul a
szobámba.

Nemzedékem legerősebb pornográf verse

amikor először sikoltott, mindenki a vendéglőből
azt hitte,
hogy fana fandiana asszonyosság
egy egeret látott kisurranni a mosdó alól. mosolyogva
folytatták a sült fogyasztását és folytatták megkezdett
beszélgetésüket az esélyeikről.

de július volt és ebben a hónapban én szinte teljesen
torz vagyok
az élvezettől. annyira eltorzultam, hogy a máskor
magabiztos
péniszem nem találja helyét sehol a testemen.
egész július
hónapban a péniszem eltűnik, és én zavartan
magyarázkodom
a feleségemnek, hogy egy ilyen hónapban a farkam
egy hosszú
és önkéntes meditációba vonul.

miközben az igazság az, hogy ahogy elkezdődik július
a farkam magától befészkelődik
fandiana asszonyosság nőiessége mögé.
itt van egy régi tágas kultúrával teli helység, ahogy
mondani szokás
telt,
csendes és zöld üdülőhely.
csak itt, csakis itt és sehol máshol jó a farkam
lelkiismerete.
henyél mint egy szultán. Egész napokat alhat.

néha azonban ez az asszonyság izgató mozdulatokat tesz:
talán véletlenül, figyelmetlenségből lopva megérinti
melleit

sőt röviden megnyalja aranyozott szemfogát
és akkor senki sem állíthatja meg farkamat:
mint egy luxus csizma egyenesen és hosszan a
levegőbe
emelkedik és ezt olyan gyorsan teszi, hogy fandiana
asszonyságnak
ideje sem marad arra hogy sejtjei megremegjenek.

mit lát hirtelen a lába között, mint akit akasztanak,
egy jól
megtermett farkat, nagyon magabiztost
és mindjárt nyekkenve , száraz kezeivel hamar-hamar
visszanyomja

de a pénisz hopp! Kifele és az asszony hopp! Vissza
és hopp! Kifele és hopp! És hopp! És hopp!
és az asszony egyre szárazabb kezeivel és ritka és lágy
sikolyaival amilyenek máshoz nem hasonlíthatók.

és így egész július hónapban.

egyszer fandiana asszonyság a vendéglő toalettjében volt
és gyors mozdulatokkal épp kötényét igazgatta hasán,
amikor mint napsugár a farok kiugrott lábai közül
keményen ingadozva néhányszor
és mint a napsugár foltot ejtett kigombolt blúzán

DENISA COMANESCU

Kiűzetés a paradicsomból

Elegem van belőled tökig –
ordította
és ki akart söpörni sebtében
a lakásból
amelyet sosem fizettem neki
miközben
minden reggel kopogtatott az ajtón
három lány:
egy egzotikus nevű
egy okkult dolgokkal foglalkozó
a harmadik szépen és tisztán tudott élni.
De hova menjek
fiatalságom elrejtőzött a szemetes ládák mögé
amelyekben már a cigányasszonyok sem keresgélnek
a vers pedig zártnak deklarálta magát
és szigorúan betartja Malthus törvényét.
Menj a parkba, mondta
rögvest
ahogy az öreg temetőőr morgolódott
amikor kézen fogva sétáltunk
az első fiúval:
„Szerelmeskedni a parkokban kell!”

Éjszaka van és esik
a színtelen levegőben
egy óriás hattyún
utazom
a puszta autósztrádákon
egyetlen fény sem világít
tízszer is szurkálja idegeimet
a levegő minden részecskéje
készzen áll hogy fogjon
minden hullámot
amely egy új paradicsomból
jöhet:
izgatott agyam egérfogó

Visszatérés a száműzetésből

Tizenegy év, négy hónap és tizenhét nap.
Rövid volt a száműzetés?
Ez nem az akkori füzet.
Rengeteg volt.
Nagyok, aranyozott borítóval, mások
kisebbek, könnyű, vékony papírból.
Éjszakánként lopva megérintettem őket
mint valami membránokat, simogattam a lapokat.
Egyre gyorsabban, egyre szenvedélyesebben,
kielégítetlen vágyakozással.

Napközben nem merészeltem megközelíteni
Őket, mintha idegen tulajdonok lettek volna.
Egy idő után szétosztottam barátaim között,
az új verseskötetedet írd bele, mondtam.
Néhányuknak, állításuk szerint, szerencsét hozott.
És akkor jöttél te,
tizenegy év, négy hónap és tizenhét nap után.
Reggel abban a fényben, amely kizárja a halált,
félelem nélkül, egyszerűen, természetesen,
megtöltjük sorra a membránokat.
Ahányszor lapozok egyet,
Orpheusz rám pillant.

Perszephoné

Here let thy clemency, Persephone

EZRA POUND

Testéből feltör a fény
mint a virágzó hársból
az átfagyott földön
ugrókötélszerű különös
folyondárt hagyott
egy forróbb nap
éltette
egy nyugodt nap
és én hatáskörébe
léptem.

Mint néhány szürke kő
mellyel már csak
a tenger törődik
olyannak tűnt
a fájdalom
a félelem
a gyűlölet.
Követtem bátran
megosztottam vele a fényt,
megosztottam vele a fényt,
egy templom volt
melyben a szentségtelenek
hirtelen átkarolták
a hitet.

közeledik megint az idő
hogy jöjj,
gyöngéd gyógyító,
mint mikor tiszta emlékezettel
az öreg szemhéj
felemelkedik az egyik szemén.

TRAIAN T. COȘOVEI

Kés és kenyér

A szomszédos szobában már rég alusznak.
Végre az asztalra kerül a kenyér, a kés.
Nekik, mindűknek most kinyithatnám a csapokat.

Sűrű az éjszaka. Te, szerelmem,
hosszú évekig fogod megfajteni a vers fonálát.
Akárhogy is, a vén tulajdonosnő nem fog megtudni semmit.
A kés sokáig fog fényleni a darab kenyér
és azok között, akik még szuszognak odaát!
A falon az utolsó családi fényképek. Nemsokára
elfogynak a gyufaszálak és én elfelejtem őket.
A falon mély nyomokat hagyott az, aki előttem
az ablakhoz vonszolta magát.
Ha lekaparod a vakolatot, megtalálhatod búcsújeleit.

De nem én voltam az, aki távozott – nem én
helyeztem oda a kenyeret és a kést.
Nem én oltottam el a gyufát a lépcsőházban.
nem én sírtam a falnak dőlve,
és nem kérdeztem:
Kinek a nevében vágom ezt a szelet kenyeret?
És ki helyett éltem?

Mostani vers

Én soha nem írtam nevemet
szénutalványra –
úgy mentem el a silók mellett hogy vissza se néztem –
sosem futkároztam mezítláb a fűben.
Nem énekeltem az esőben,
és nem írtam meg a karavánok útját a sivatagban.
Nem ütöttem magam vesszőfonattal a gőzfürdőben.
Mackó menésemmel nem borogattam fel szándékosan a
porcelánokat.

Valaha kedveltem a hóemberek vadságát,
a mezőn felejtett madárijesztők gyöngédségét.
A vasútnál dolgozó embernek példálózó történetet akartam
mesélni.
Az ember már rég halott.
Az utazási irodák között hordoztam életemet mint fél kenyeret.
Autóstoppal mentem a tengerpartra.
Néztem a parton elfogyó hullámokat – néztem
fiatalságomat mely úgy égett mint zöld dohánylevél.
Elemlámpával világítottam meg arcom a tükör előtt.

Most szétoszolhat a köd.

Bad boy

Én vagyok az a rossz fiú, aki – végre – rátette a kezét
a ház gyufájára.

Én vagyok, aki kajtatok a család altatós zacskójában,
és aki régi újságokkal eteti a város madarait –
én vagyok az aki nyitva hagyja a csapokat, égve a villanyt,
kihúzza a fiókokat.

Rossz gyermek voltam. Használt újságokba csomagoltam
az anyámtól kapott szendvicset,
rég újságokkal világítottam meg életemet hogy lássam a jövőt a
végéig –

rég újságokból csináltam házamat, szerelmemet, álmaimat.

De én vagyok a rossz gyermek, aki elintézi, hogy a
villamossínek remegjenek,

az öntöttvas megszilárduljon a hideg emlékműiben.

A gyerek vagyok, aki felfedezte az alkoholt és a felejtést,
a magányt és gázcsapjait.

A rossz fiú vagyok, aki a falakra írja „menj, vagy fordulj fel”
és elkölti a holnapi napra szánt pénzt, és arra kényszerül,

hogy megteremtse egzisztenciáját az ámenig.

Aki élvezi a szerencsétlenséget, bepiszkítja a papírt...

De amikor a házban mindenki aluszik és álmodik
én ráijesztek a halálra.

Vidám vadászének

Miután meggyújtották a tábortüzeket –
elengedték a kutyákat a karabélyokat félretették,
a tűzön piruló élet szagának tetőfokán
megjelenik egy ismerős, gitárral a kezében:

a parazsat nézve, a hús illatából szippantva
háttal a kutyáknak énekelte:
fekete szemek, zöld szemek, kék szemek,
meglátjátok ti az ördögöt!

DANIELA CRĂSNARU

Oxigén

Egy borító rámájában,
a nyitott ablak keretében, a szélén állva
mint egy tolsztoji szereplő
én
a piros szoknya meglebben
feledékeny és arcátlan testemen.
Olyan kép ami tetszik nekem.
Alul, nagyon lent embertömeg és kutyák.
Kiabálások, tűzoltók, kifeszített hálók.
Dehogyan nem!
Hagyd hogy égjen.
Olyan kép ami tetszik nekem.
De nekem sosem volt
piros szoknyám.
De én a földszinten lakom
Par-terre.

Magdeburgi félgömb

Unatkozni fog a húsom
Ujjaid már elfáradtak.
Nemsokára látni fogjuk a protézist, a plasztikát,
E természetfeletti állapot mechanizmusát,
Nemsokára újra egybekelünk, rettegés nélkül
Én vagyok, te vagy
Külön, külön
Érintetlen sejtjeink
Elfelejtenek abszolút mindent
Ösztöneink bódult tagjaikat
Zűrzavarba öltöztetik
Nem a szívkamrában bekövetkező robbanástól tartok
Nem az állapot égőpirosától
Nem az adrenalin sokkjától félek
Nem ettől a kis lángtól,
Kisebbitől,
Hanem a majdnem vérfertőző kétségbeesett
Ikerszerelemtől nyakszirtjeink között
egyszerre gondolva ugyanarra a szóra

Lecke

Meg fogok bukni.
A tanár azt mondja:
Írd le ezt a ragyogó és fenséges
napkeleti vízesést.
Én kimeredt szemmel
bámulom a vérszegény
vízerecskét ahogy
az árokban szétfolyik
és megalázva annyit
mondok – nem tudom
és nem tudom.

Nem tudsz szárnyalni szól a tanár
morzsányi metafizika sincs benned.
Most mondd utánam:
fehér ragyogás fény kristály
(öröm.)
fehér ragyogás szép szavak
tisztá csipkék kikeményítve
melyekből jaj mennyi arcátlansággal
tőr fel a lázas valóság
mint vér
a tiszta kötésen át.

Utolsó érvem:
Tavaly nyáron a strandon
egy partra húzott vízbefúlt
utolsó szava
a tüdejéből kicsorgó
víz volt.
saját szememmel láttam: nem

érintetlen szirmok nem
lepkeszárnyacsókák.
Homokra csorgó véres víz.

Meg fogsz bukni
mondja a tanár és a semmibe lök
az iskola hetedik emeletéről.
Ő úgy tesz mintha nem látná.
Én úgy teszek mintha nem halnék meg.

Levél

Emlékszel még valamire az észbontó áprilisból?
A szenvedélyes napok ábécéjét tudod-e még?
A lángoló torony, ahonnan ketten ugrottunk,
Még most is játszik a pupilládon?
Emlékszel? Véredet örömmel árulták
Egy levegő-érméért, falevéért, véleményért...
Hogy hallgathasd az erdő mélyén
Az édes odú egén, ahogy mézet csepegtet az angyal?
A nevem, megváltoztatja még a fény egyensúlyát?
Véredbe simul az égi hajó fűszerillata?
Félsz még, hogyne félnél, hogy az alkony eltapos engem
Egy pirosuló szírom alatt, vas szírom...
Eszedbe jut még valami az észbontó áprilisről?
A szenvedélyes napok ábécéjét tudod-e még?
Hány pillanat, mennyi év, s az idő... és az idő?
Eszedbe jut még valami az észbontó áprilisről?
Eszedbe jut...?

VASILE DAN

Ó, angyal

reggel egy pohár friss víz
kezedben fekete belű ceruza mellyel
a papírt karcolod tetoválod ezt a test nélküli bőrt
tökéletesen simát a megfejthetetlen de pregnáns
jeleket, kis vörös kezek ütögetik melledre
mint egy néma sietős magyarázatát
ahogy igyekszik egyetlen kifejezésbe sűríteni
mindent felülmúlva a jelentését
nyugodtan lépsz lábad
a semmibe süllyed
tested a már megnyílt öledbe
oh, angyal

dialógus

a hallás, mint egy piros vércsepp.
a kiáltás, fekete tövis amely úgy esik
mint az atléta légzése a verseny végén.

a gyors
ideogrammákat olvasod amelyeket a szél ír
és töröl is a víz felszínén.

gipsz angyalfej amely épp elém esik

a halállal nem találkozol kétszer de
ugyanabban a patakban sem fürdesz kétszer és
ugyanahhoz az asztalhoz sem ülsz
ugyanazokkal és nem azért
mert valaki mindig hiányzik,
és az aki elfoglalja helyét és nevét viseli
és mindenestől hasonlít hozzá
te vagy
egyik nap lefelé mentem az úton vagy felfelé
már nem tudom
minden esetre becsapódik elém mint egy fehér villám
a gipsz angyalfej
– péntek volt november 13 anno domini 2002 –
egy pillanatig láttam ahogy boldogan körülvesznek
mindazok akik addig láthatatlanok
és megfoghatatlanok voltak

intim napló

amikor a reggeli olvasnivalókkal
a politikai laphoz érkeztem
és éhesen elkezdtem kicsomagolni
a túros rétest
amelyet sebtében csomagoltak
a sarki süteményesnél
hirtelen megvilágosodtam
hogy a napfogyatkozás idején
nem fogsz hinni nekem
de minden, minden rendben volt.

NICHITA DANILOV

Házad neve, melankólia

Úgy hordom nevemet mint ház a födelét:
repkénnyel fedett magas fal.
Nem véd meg az esőktől,
nem óv a hidegtől!
Éjszaka hagyom lógni a semmibe
kezeimet a ház üvegfalán át
holdtól árnyékolt lábaimat kidugom
mint a csiga szarvacskáit a kukucskálón.
A ház keleti csatornájára tapasztom fületem,
magányomban hallgatom
ahogy a meztelen ég siránkozik az űrben.
az utca kifosztott próbababái
és a kialvatlanságtól eltorzult arcú emberek
megkérdeznek: Hány pénzt temettél
Házad alapjába?
Házam alapjába
négy játékkockát temettem
egyet keletre, egyet nyugatra,
egyed délre, egyet északra.
Éjszaka, álmomban, hallom ahogy gurítja őket a szél

XX. század

Meghaltam mielőtt Isten
megszületett volna
és megszülettem amikor Isten
halott volt már!

a XX. század a végét járta.
Marquez megírta *Száz év magány-át*,
Nietzsche az *Imigyen szóla Zarathusztra-t*,
Az ember a holdra lépett.
Az égből holt angyalok
hullottak.

A harmadik világháború mutatkozott
a horizonton.
Einstein meghalt
és Isten is halott volt már!
Befejeződött egy világvége
és új ember született
akiben nem hitt már senki.
Az utcákon egyre feketébb szél fújt,
az égen sasok köröztek
egyre vészjóslóbban.
Gyászos harangkongás
hirdette az új kezdetet.
Halleluja!

Idő

A szereteted létezik létezik mondom
az utakon kétségbeesett Krisztusok
újságba csavart testtel:
csináljatok bort a vízből és faszégeket a vérből a vakoknak
A nők kibontják zöld hajukat az
ablakban berúzsozzák kék
ajkukat a fürdőben
A madarak repülnek és repülnek
vasárnaptól hétfő felé és vissza
karmaikban fogókat és kalapácsokat visznek
csőrükben szemüveget és parókát
A szerdai nap olyan mint egy eldobott kocka
és a péntek kéz a kesztyűben
mely lapokat oszt nektek
A szereteted eljön eljön mondom
a villamossíneken kétségbeesett Krisztusok
reklámokban fürdetett testtel:
az egyensúlyt keresik
sorban zuhannak a semmibe
A rikító sárgára festett villamos
-öngyilkosok színe -
suhan egy pusztai városban
melyben az emberek mint képek lógnak
a falakban maradt szegeken.

Csak asztalok és székek látszanak
melyeken furcsa állatok ülnek
négy kézzel és négy lábbal:

aranykupákból bort isznak
aranytálcákról érméket és fűgét
csipegetnek

Én magam nem vagyok más
mint általam festett kép:
lógok szél által mozgatva
egy sárga falon...

Invokáció

Kis és nagy dolgok atyja
atyá ki a föld alatt röhögsz
atyá aki az egekben kacagsz
mindenhonnani atyá és sehonnani atyá
a tűz atyja és a víz atyja
felhők atyja és szelek atyja
napkelte atyja napnyugta atyja
fény atyja és sötétség atyja
alsó atyá és felső atyá
a semmi atyja
és a Minden atyja!

... magányosan az éjszakában
kegyetlenül magányosan
meg sem születünk, és meg sem halunk!

MIRCEA DINESCU

Abszurd sakk

Édes együgyűség
azt hinni, hogy a vers jobbá teheti a világot.
Ez olyan, mintha kockacukrot dobna
a tigris ketrecébe és az
elkezdené Shakespeare-t olvasni.
Te saját szerencsétlenségedtől elhízva
(mintha a tükörben ebédelnél)
jelzel mint vonat az állomáson
amíg a tömeg a lábadat tapossa,
igyekezve elfoglalni meleg helyedet a nyakadra hágva.
És mert az álom a valóság szerelemgyermeke
csupán,
emlékezz az abszurd sakkjátszmára
amelyben az örült, feláldozván először a lovakat,
falvakat tűntetett el
miközben ezek igyekeztek dicsérni játékát

Művészet

Én találtalak ki
és most mint a kenyeret megtöröd szépségedet
mindenki szemeláttára,
én találtalak ki – és lám apró csat vagyok
ősz hozó hajadban.
Valamikor házinyulak laktak benned
behunyta szemed és én lettem álmos,
ma villamosokon utazom
és szinte szégyellem hogy verseket írok
s ha életemet ládába csomagolhatnám
a város szélén hagynám őket
vidáman mint egy ifjú kerékpározó.

És íme akár a mesékben rám kopog az olvasó
a villanyóra leolvasó
eszembe juttatják hogy élek,
bizonyossággként érkezik a könyvelő
eszembe juttatva hogy élek,
te nem jössz
s tükörbeli buta mosolyom
helyetted kiált rám: „élsz félkegyelmű? élsz...”

Hógörgeteg

November 11-én reggel 9-kor
találkozóm volt
egy fiatal lavinával
a Himaláján
egy eléggé rokonszenves oldalon.
Micsoda szerelem első látásra lett volna,
de amíg megkaptam az útleveletem
amíg deklaráltam rokonaimat
amíg összecsomagoltam
amíg megvásároltam a jegyet
amíg megszimatoltak a detektorok,
9 óra tizenöt perckor
sértődötten és hisztérikusan
lefutott a völgybe egy göröggel és két japánnal

Szelídítsd meg Uram a szomorúság intézményeit,
amelyek a szerelem ellen dolgoznak
a szerelem és a halál ellen

A rövidlátó festő

Sok örült gondolta magát generálisnak
És egyesek közülük azzá is váltak,
A rövidlátó tojásfestő egyszer egy templomot fog
Kifesteni és még az sincs kizárva, hogy egy üstökös
a tornyának ütközik azt kiáltva: „Krisztus feltámadott”
Úgyhogy te,
Aki esküszöl hogy szeretsz
Egyszer talán tényleg szeretni fogsz.

FLORIN IARU

Hajnalban

Örülten futottam
reggel korán,
trikó nélkül,
teniszcipő nélkül,
az orvos ajánlása nélkül,
park nélkül és a hölgyeket
riasztó kilógrammok nélkül.
Rohantam habzó szavakkal a számon.
Kutyák és macskák
hagyták el gazdájukat
(mert a gazda megbolondult
és megeszi őket)
a csavarok kiestek
a szeretett anyákból
– futás, futás –
hogy nehogy rájöjjenek a szavak
hogy mit csináltok ti ott
és elkezdjen habozni a szájuk.
Tömzsi csavar!
Menet nélküli anya!
Ki gyorsabb?
Ki vidámabb?
Ki erősebb?

Kipróbáltam a biztonságos távolságot
a part és tenger között

méregettem a távolságot szeretlek és téged között
tökéletes pályát írtam le
elfutottam a tetthelyről
és ők,
habzó szájjal
ottmaradtak odaszegezve
tehetetlenül
nevetségesen
bambán.

Gyorsan, gyorsan
most az üres
verset kerülgeted,
tök üreset utcán üvöltözőt
melyek korai órákban
aknákból nyitják szemüket

Cocktail Tango

Hirtelen felfedezett egy cipőnyomot
nadrágján.

Sakkozás közben felfedezte hogy
már az első lépés után mattot kaptál.

Két bőröndöd volt hozzád jött egy hordár
és elvette tőled:

– miért vinné az úr?

De te Afrikába repülsz éjszaka.

De a vonat sípol a rendező pályaudvaron.

És ily módon felfedezed ugyanazon a nadrágon
a másik cipőnyomot is.

Kit sértettél meg?

Kit szomorítottál el
szétesett cipő sorsoddal.

A rendeltetési helyhez érve
a háború véget ért.

Mégis dugós pisztolyt kapsz.

Hirtelen az agyad elkezd lüktetni
memóriád számológépnek ütközik
holt fogaid hiába harapják
a keserű fiolát.

Nadrágod

napról napra

új érmedet dicséri.

Ismeretlenek számolják

napról-napra

a másodperceket

a nagy emeletek és a kis gyepek között.

És íme jön a pincér maszkkal az arcán
és egy régi üveg koktail-t kínál
ezüst dugóhúzóval
üvöltését négy szél is fölkapja:
– Leeesiiik!

De te egyik poharat a másik után üríted
és a világ berúg.

Újdonságok Euridikéről

Micsoda pech szépségem, kegyetlen balszerencse!
Szerelmes lettél – hosszú egyenletek
és még hosszabb gyötrődés után
miközben az összes tetoválthoz hozzádörgölőztél –
most a hűtős emberhez is
aki fázósan és keményen simogat
és aki kerek konyhákban hatol beléd
fagyos falloszával.
Mit csináltál, te ostoba?!
Miért nyitottál neki ajtót?
Hogy süllyedhettél olyan mélyre!
Mit fogok dalolni ezek után rólad tiszta lapokon
derűs napokon?
Hogy éljek ezek után hűtőszekrény mellett?
Hogy rakjam bele a tejet tojást bort
anélkül hogy sírnék vagy ordítanék
miért van olyan hideg a hűtőszekrényben?
Mi ez a fény amikor kinyitom ajtaját

és te nem vagy sehol?
Mi ez a mély gödör a köbméterében?
Könyörgöm, adjatok egy fix pontot:
egy termosztatot, egy csavart ...
Kalapos uram!
Fáradok!
Megállok!
Már nem tudok dalolni!
Miért épp a hűtőszekrényben van annyi föld?

Elhallgattam megfordultam
elvesztettelek a kijárat előtt
és elvittek gyászkocsin.
Te
méginkább eltévedtél
szeretted magad, de nem tudtad volna folytatni
a gyorsfagyasztó rekeszében.

high fidelity

szerelmeskedni fogunk szerelmeskedni fogunk
szomorú high fidelity-ben
te el fogsz menni, én nyüszítve fogok élni
high fidelity-ben
micsoda nehéz fegyverek micsoda szürke ruhák
high fidelity és mérhetetlen
történelem fogja lemeszárolni
gyermekünket high fidelity

és tra la la és tra la li

CLAUDIU KOMARTIN

Versek apámról

Történet Ruszlánnak

Reggel négy óra van és apa folytonosan köhög.
Hosszú órák óta hallgatjuk, ahogy horkol, vergődik,
még egy lélegzetnyi levegőt koldulva.
Elegünk van, de nem úgy ahogy gondolod,
de senki nem szól semmit.
Reggel négy óra van és apa senkit nem hagy aludni –
teste egy húskoporsó
amelyben a kukacok elkezdtek már hosszú munkájukat.
Szóval, kisasszony:
apa csak bomló sejtek váza,
egy bőrzsák, melybe
egyre inkább
befészkelődik a betegség
és az ördög egyre mélyebbre fúr, a fejtől a mellig
és a melltől a hasig
amíg egy paleozoikumból származó csont robbanása hallatszik.
Fiai ráüvöltenének hogy hallgasson már, vagy szakadjon már meg,
karót döfnének nagy és üszkösödő szívébe,
de apa hoz még egy kenyeret az asztalra és kár volna érte.
Még ha mi tudjuk is róla, hogy egy gennyel és szarral teli zsák.
De akkor, isten bizony, anyámnak el kellene mennie
Spanyolországba dolgozni, mint Mása, az unokatestvére.

Irén

Emlékeimben él egy téglaház
és egy hosszú ösvény, amely egy sötét udvar felé lejt,
augusztusban itt térdig nő a le nem kaszált fű.
Ott látom újra Irén testét,
bogáncsok, rovarok, puszpángok közé zuhanva –
és a mellei morajlásának ritmusával elcsendesedő világot,
a teljes öntudatlanságig.

Elragadtatva mosolyog.
felidézem vékony bokáját (picit felsértette
a szandál pántja) és fehér, szinte éneklő
combját, amely libabőrös lett
a váratlanul felkelő szélről.

Eltelt szinte két év.
Újra nyár van, túláradó évszak,
amely legegyszerűbb mozdulataimat is irányítja.
Teste időközben kitelt, haját hosszabban hordja
(mondják nekem) és indulatom, hát igen, indulatom
megszelídült, annyi dologtól és beszédűl letisztulva.
Magányos és udvarias ember vagyok,
aki egyre gyakrabban gondol
egy téglaházra,
és egy hosszú ösvényre
amely egy sötét és hideg helyre ereszkedik,
ahonnan nincs visszaút.

* * *

papa nem tudja mi a nihilizmus
papa nem olvasta Nietzsche-t és Gottfried Benn-t
szeme csillog a sötétben
a könnyek szétfolynak anyám tiszta arcán
vércseppek a fürdő padlóján.

Papa nem tudja mi a csábítás
papa nem olvasta Kierkegaard-ot
gyerekkorunkban
egyetlen dolog amibe biztosak lehettünk brutalitása volt
akkoriban izgatottan beszéltek róla az asszonyok
a húsert sorban állva
ma, visszhangzó köhögése elborzasztja az egész lakóházat

zöld flegmája, húgocskám, elátkozott folyó
melybe belefullad fiatalságunk.

Üledékek, merengések

Eltorzult arccal várakozol kiégett zenéjű lebujokban
a falakból csontok törnek elő,
mint a fény kialvatlanságtól és részegségtől megvékonyodott
szemhéjon át

üledékek és néma merengés
egy indulattal földhöz vágott test tompa puffanása
túl sok szó önti el az utcákat
gélyszerű morajlás kúszik a dögökkel, látomásokkal és mély
hangokkal teli éjszakában

„szájadban még helye van egy csodának”

ikertestvérem, a család büszkesége
megkövülten mosolyog
hájas ridegséggel

ŠTEFAN MANASIA

Munkás szerenád

felvehetnéd a fehér tógát
hogy megbosszuld magad
és aztán mélybe ugorhatnál a daruról
ők úgy fognak szólítani: mahatma
ha nem akarsz lejönni
mondd meg legalább
mit látsz a felhőkön túl?
mondhatnád azt is a darukezelő kabinjában
hogy nem hallod őket
elnézve a házak fölött
az akácok és az eperfák fölött
semmire sem gondolva
hogy felemeld a csapóajtót és
a meleg levegőben levesd magad
a délutánba mint egy képeslap
a külvárosi kerubok közé
sipítózó hangon fognak hívni:
mahatma milyen könnyen
repülsz, de elmondod
nekünk is *mit látsz*
ott a felhőkön túl?

amikor TE jössz

amikor TE megjössz
a hold is hieroglifákat
ragaszt az arcodra

amikor TE
hazatérsz
nehéz szatyrokkal

és mögöttes
a cég felgyújtja a neonokat
a tulajdonos
azt mondja a kapusnak
szervusz és elmegy

amikor TE hazaérsz
nehéz szatyrokkal
üres lélekkel
és jelentéktelenül
mint a martilapu virága

az izgalomtól bénultan
én elfelejtek
kezet csókolni neked

azt is elfelejtem hogy segítek
lehúzni csizmáid cipzárját
elfelejtem levenni fekete kabátodat
hogy felakasszam a fogasra

kannibál & elég szép
vártalak haza
egész délután

ahogyan mások
fűvel benőtt parton
várták halálát
annak akit mindig gyűöltek
(egy apának vagy talán anyának)
mit bánjuk már

mosolyogva
mindvégig ez
darwini & kényelmes
próbálgatom lehúzni
a cipzárt
nehezen megy

*ahogy mások áthúzták bűneiket
a tűfokán,
mi is belopjuk életünket
a versbe –
súgtam neked.
aztán, kislány, újra énekeltem neked:*

*mikor TE hazatérsz
nehéz szatyrokkal
üres lélekkel
jelentéktelenül
mint a martilapu virága*

Vers

ma először éreztem magam öregnek
miután megnéztem pollack *bobby deerfield* című filmjét
rádöbbenve arra hogy már régóta nem ismertem
az igazi szerelmet
azt a szerelmet amely mirtuszt izzad
a régi templomok freskóin
a szerelmet amely azt a metafizikus légkört teremti
a tele-novellák szereplői körül
amely által Ők többek lesznek mint a farmerjük
vagy szvetterük márkája vagy szőrtelenítő készülékük
amelyet használnak
szerelem amely felcsillan mint egy karperecen
a férfi aortája a berber nő agyagszínű bokáján

ma először éreztem magam öregnek
száraz és kimerült aggyal
fehéres csigahéj
a hegyes sarkakon ingadozó lépkedők
befeketítették bőrömet mint az elektrosokk

aztán kimentem a balkonra sokáig cigiztem
az este leple alatt
sírni szerettem volna vagy a leugrani a semmibe
mint egy szereplő
aki nem tudott megfulladni az ördögbe is
összeaszott szívem zsákjába aztán mindent
mindent elrejtettem

kék orbit

leereszkedik az éjszaka mint egy
gésa a csillagmintás kimonóban
hallom colgate lélegzetedet
hallgatom kék orbit légzésemet
állatian szuszogunk
és könnyedén
habzsoljuk az éjszakát
ahogy a polipok szűrik át
a szelíd óceánt
az éjszakáé vagyunk
amikor nem értünk semmit
és újra az éjszakáé
mikor a halálnak illetéket fizetünk
illetéket
a borra és a cigire
és a hangokra
ezekre a kitekeredett szavakra
mint az akrobaták
az éjszakáé vagyunk
amikor az arcokon kivirágzik
a megaláztatás rózsája, az éjszakáé
amikor a talk-show-k
kiszívják agyunkat a képernyőn keresztül
szerelmem, arcomat furcsa sebek borítják
analgynt kértem
és ők napalmot adtak
tépetten colgate légzésedet hallgatom
hallom kék orbit légzésemet
mindketten állatian
és könnyedén szuszogunk.

ILEANA MĂLĂNCIOIU

Várákozom

Várákozom, közeledik,
Álmomban kitörni készül a lelkem
A mozdulatlan testből,
Mintha a sötétség önkívületben lenne

Az időtől és valamennyi csalódástól,
Szobám egy kihalt táj
Ebben kering keresve valamit
örvendve annak, hogy még él

Rejtőzködve valószerűtlenül ugrál
Körülöttem fel is le is
Próbálja miként válhat le a testről
És térhet vissza ismét a csontdobozba

Amely épp a méretére készült
Jó volt neki bent a melegben
És napi háromszor engedélyezve volt
Hogy közeledbe menjen.

Macskaszem

A sűrű sötétben két macskaszemet láttam
elindultam lassan meleg fényük felé
és ráismertem két éve halott macskánkra
csendben dorombolt a kemencén.

megsimogattam lassan hátgerincét
perzselt bajuszát és az orrát is
csodálkoztam hogy nem fordul felém
és elszomorodtam mert nem tudtam

elérni hogy lecsukja nyitva maradt szemét
vagy hogy ölembe ugorjon megint
a mértéktelenül izzó kemencéről
amin aludt.

Aztán visszafordultam volna de már elfelejtettem
hogy honnan is érkeztem arra a csalóka helyre.

Játék

Fogom a kavicsaimat
és elhelyezem őket minél kockázatosabban
És elkezdem a játékot azzal a meggyőződéssel
Hogy mindenképpen veszitek.

De akkor miért játszol?
Fogjátok kérdezni.

Mi mást csinálhatnék?
Fogom válaszolni.

Aztán nyugodtan
folytatom a lépéseket
kavicsot kavics után
hegyet hegy után.

Mondd meg, apám

Ablakomból látom az erdőt
vörös leveleivel
amelyeket nemsokára elhullat
És én nézem őket
hogy lógnak
Mint egy felakasztott nép
nyelvei.
Mondd meg apám,
Mi van ezzel a néppel
És miért vannak az ablakomban
És miért nyújtják nyelvüket felém.

GABRIELA MELINESCU

Forró hegy

A hegy alatt áthatolhatatlan erdő –
Gutenberg szövegkertje.
Az agy könyvtára lábakat hajtott
az égbe.

Anyám tollakkal szőrzet helyett
arra tanít hogy sokféleképpen
lehet repülni a világon.
Szavakat rak szájamba
tejfogak helyett
a gyermek Kadmos
kavicsait.

A múlt pora köddé és
dérre változott
az agy labirintusában.
Egyedül ülök az aranyágon
ott ahol halál asszonyosság
nagy szájával
megállás nélkül
az életet dicséri.

Via Dolorosa

Lidércnyomás – eltűntek az ábécék.

Szavak nélkül, némán haladva,
szemek nélkül bámulva a fényt
sebekből kilépve, ultramarin
áradatban a halál kódolt térképét
próbálja megfejteni
köztünk és közte.

Csak egy falra van vésve neve
egy tűzkör fognélküli szájában
tartott háromszögbe.

Geometria, agyafűrt asszony
süvöltő nyílvesszők jönnek ki belőle
a kapu felé szállva
melyet egyetlen kulccsal
sem tudsz kinyitni.

Egy nővérnek

Miért írtad hogy az Isten
mellünk fölött van

Emily Brontë?

Az én oldalamat Rafael nyomja,
a domború mellű és szédítően
hosszú lábú angyal,
akit egy liberális felfogású
a személyiség iszapjától kényelmes
távolságot tartó valaki rajzolt.

A stockholmi kőhíd alatt azon idők
nyála folyik amikor a hűtlenség csúcsát
ostromolták csókolózásaink .

Mint egy nádszál hajolok a hűvösség szájára ,
a vízhez beszélve kemény ígéjű nyelven –
több magányt kapva az új nyelv által
mint amit mi ketten
kívántunk volna.

A hang dicsérete

Megfordul a nyeregben és azt mondja: én vagyok
az a férfi aki megszülettem felnőttem
és lovon haltam meg.

Sápadt

nosztalgiával gondolok mátrixomra
Élvezettel simogatom a ló hamvas bőrét.

Tiszta füttyők ébresztették fel,
jön majd a második gazdája és a hátára ugrik
az első gazda testén át.

Kezdetben zavartan azt képzelem majd
hogymég túl magas testű,
úgy érzi majd hogy valaki erőlködik,
kemény korbácsütéseket osztva.

És nem fog sokat járni,
a nyeregbe visszatérve majd azt mondja: én vagyok
az a férfi aki megszülettem és felnőttem
és lovon haltam meg.

Gazdái láncolatát a ló becsülettel
könnyen elhordozza majd a földi utakon.

Ő a nagyságos ló, egyszer
megfosztva lábai lendületétől,
ott hagyja a lovasok sárga oszlopát
földbe merevedve.

ION MIRCEA

Behelyettesítés

Lefényképeztem a sebesültet
egészen közélről
a képen napokon át tovább folyt a vére
hosszú fénynyalábok hintáztak a fák között
mint egy fából faragott vizes tálban

még élt amikor fehér krétával
körülrajzolták a testét a kövezeten
a föld alá kellene süllyedjünk a szégyentől
el kellene temetnünk minden élettelen tárgyat
egy éjjel be kellene szippantsa
karjainkat a testünk

már besötétedett amikor tekintete mozdulatlanná vált

saját szemeimmal láttam ahogy futva jöttek a hullaszállítók
mintha nem is érintették volna az
aszfaltot

kezükből egy festett kenuval
úgy éreztem közöttük magam mint egy
érintetlenül maradt ébresztőóra a romok
között

nincs semmi amit még hozzátehetnék
saját szemeimmal láttam
ahogy otthagyták a múmiát és elvitték a hullát.

A kávéőrlő

Egy másik reggelen egyedül voltam és a kávéőrlő
zavaros hangját hallgattam. elmerültem az élénkítő
illatban (tengerből a láthatárra kilépő mulatt nő)
tenyeremmel nyomtam a kávéőrlő átlátszó fedelét éreztem
ahogy megborzongat a könnyű rázkódás. nemsokára
megszűnt az eredeti zaj. *valami mássá szelődült*
mint a csend. mert hirtelen megfejthetetlen hangok
keveredését hallottam

láncok kitartó és állandósuló zörgését
egy bozótba vágó korbácsot, és néhány másodperc múlva
növekvő morajt
mint hírhedt esőkét békákkal

antik érmékkal vagy vörös
homokkal.
aztán hirtelen megszámolható lövések –

és az elejtett vad
aki ember volt sírása. És újra láncok
és bilincsek zörgése; és a terror hangjainak felvonulása;
és az agarak ugatása amelyek a

szél hívására távolodtak. Uram,
gondoltam,

Columbiában vagy Etiópiában valaha
ez a villámgyorsan lejátszódó életszakasz
megmaradt volna a környező kávécserejék
memóriájában hogy sok száz év múlva
ezek a kávészemek mint gramofon tölcserék
pontosan visszaadják a hangok akkori rendjét.
a Columbiában vagy Etiópiában
üldözött ember halála – kávémat iszogatván később –

felvillant az agyamban és íme a
hatalmas fa
amelyre a halál arany óriáskígyója kúszik spirálisan
a képzeletbeli öregkor felé: egy kis állat
melyet a bűvölet és a félelem
fölkergetett oda a legtörékenyebb ágakra
a termés és az ég közé.

A fal

A fal egyik repedésén át látszott az ég. Felkeltem
az ágyból, a fürdőbe mentem, a tükörből elvettem
a csákányt és egy rést vágtam vele a falba: amelyen át megvillant
az ég. Aztán újra vágtam egy lyukat
a falba: megjelent az ég. Egész éjszaka ugyanazzal
a vak elhatározással, újabb és újabb nyílásokat vágtam a falba:
mindenikben látni lehetett az eget. A második nap hajnalban,
amikor a falból már nem maradt semmi, a semmin át volt
látható az ég. És akkor mindenki megláthatta, abszolút
mindenki azt, amit én látok, nap mint nap, de senki nem hisz
nekem:
a napot, mint egy fekete lyukat újságokba csomagoltan.

Sakk hármásban

Három szék felsorakoztatva a fal előtt egy nő középen és két férfi egyik és a másik felén csendben elhelyezkedve gyűrötten és méltósággal.

azok ketten egyszerre köszöntik félszeg meghajlással.

aztán, hogy egymást is köszöntsék
a nő baloldalán ülő (gyöngéd lovagiassággal a válla mögött,
vigyázva hogy ne érintse meg) átnyúl a falon a jobb oldali felé,
aki őszinte melegséggel
megszorítja kezét.

és mindeközben a hölgy zavartalanul
néz előre.

igen ám de egy bizonyos szögből
és egy bizonyos fényben szemlélve ezeket
a középső szék üres és a hölgy nincs – a testével – jelen
bár azok ketten folytatják a ráfigyelést mint két párhuzamos
tükrör.

és mindhárman hallgatagon néznek előre
két másik férfi irányába, akik csendben sakkoznak,
egy szőlőlugas boltíve alatt az indák fogságában.

és a szőlő néha-néha zöld és illatos kacsokat hajt,
amelyek leütik majd az úr egyik vagy másik
helyére költöztetik a sakkfigurákat.

IOAN MOLDOVAN

Figurák

A világ bárkáján vagyis napjainkban: kevesen vagyunk, és halandók
A legkiegyensúlyozottabbat előre rakom
És nem kérdezem az újbor állapotáról és ízéről
Összezsúfolódva a füstben, mi romlandók
Régi sátorfőnökök, néhány koros asszonyság
És nagy későre egy kislány is megérkezik hogy megnevettessen
Nem kérjük rá nem mondja nekünk
Összeszorítjuk fogainkat és nem sírunk, nem árulkodunk
És a királyi nap újra nyugaton
Nyugszik le

Júniusi szerda

A halál folyami kavics amelyet még nem álmodtam meg.
Nem tudom miért – zabolátlanul – most emlegetem
amikor hójával vagyok valamilyen hit bizonyosságának
vagy kételyének. De
„Add hogy reggel meghaljam irgalmadat”
hogy nem teszek semmit. Megfordulok
és látom ahogy véred belém áramlik
és a meg nem álmodott kavics hiún kalászba szökken.

Bóbiskolva

elbóbiskoltam a konyhában
padlóra ejtve florinfrunzaverde
erotikus novellákat tartalmazó könyvét

felriadtam hirtelen
hogy folytassam szonettetemet
egy kertész merengéséről

rágyújtván még egy cigarettára
rémálmokkal küszködök hogy engem is
elutasít az Eszme

és arra gondolok, hogy én is
túl sokat ígérek
mint a román közélet tökfilkója

holnap talán hasznos dolgokat
vásárolunk a törzsnek
hebehurgyán haladva valóságból a valóságba

Megszámolom

Az analízisre nem jött burta asszonyság
Később jön talán kilenc (vagy kettő?)
után

Felhívott daniel: küldhet-e
újabb lírai prózákat?
á, nem! köszönöm, mások is várnak

Felhívott úrnőm is, hogy délután
menjünk a megrendelt belsőségekért
és hívjam kolleganőmet is

Most majd megszámlolom
pénzemet
hátha

ION MUREȘAN

Fiatalkori önarckép

Te a hasznos dolgok között maradsz apám
én elmegyek az örültekkel a folyópartra
martialaput szedni
és vörös homokba takarva őrzöm emlékezetemet
kívül a renden.

Te, apám, maradj a hasznos dolgok között
én a padláson fogok lakni,
erős bort fogok inni
ki kell fejeznem azt a fantasztikus
hangot mely élesen születik
amikor a név visszaüt arra akit meghatároz
Maradj apám a hasznos dolgok között
én álmomban táncolni fogok szépen
homályos lámpák között

Vers melyet nem lehet megérteni

Olyan verset írok, amelyet nem lehet megérteni
Fekete és fényes kő melyből harminchárom
vadság durva szőre nő ki hirtelen
Zöld mocsár terül el a város közepén –
a nádszálak között magányos róka lágy és barátságos ugatása;
fából készült menyasszony a vers
(oh, csodálatos famenyasszony!) –
lila szoknya, fűszáj, a nyüsztítés
mint fehér izom elfedi az ablakot;
égi szakadék a vers és a benne morgó véres felhő;
zajos varjúcsoport mely homlokom körül köröz,
homlokom fekete hamva:
szájamban kihűlt a nyelv
jéghideg és szinte törekeny, mint Isten által a prófétáknak
ajándékozott dekoráció;
olyan bor a vers, mely homokká változik szájadban.
Oh azok az idők, amikor házunk
egy csuszamlós nyelvezet partján virágzott!
A beszélő mélyedésekből jöttek ki a szavak,
miközben a beszélő mélyedésekből kijövő szavak,
mint csigák másztak a falakon...
aztán a bolondokháza szelíd, poros archívuma
ahol az örültek által alkotott jeleket tanulmányoztam
és megírtam a nagy történetüket,

amelyet miközben azokba a száraz jelekbe írtam
én se tudtam soha elolvasni.
ezért foglaltam bele ebbe a versbe

melyet nem lehet értelmezni.
Látom az arany gömbhöz hasonló kerek fejet
ahogy távolodik a magas polcok között

Hallom a tenger hullámainak zúgását
ahogy megtörnek egy magas sárga raktár falain
és szinte öregeen, szinte görnyedten,
hónom alá csapott összetekert dicsfénnel,
beállok a sorba, több száz ember mögé
hogy meglássam én is legalább most életem vége felé,
a gyógyító verset,
amelyet nem lehet megérteni.

Hideg

Az emlékezet határain olyan hideg van hogy
ha egy hattyút lelőnének
sebében egy öreg lakhatna.

Az emlékezet határain olyan hideg van hogy
csupán a szomszédok állnak derékig a fűrészpörben énekelve
csak a szomszédok – mint valami zöldes lángok

Vers a versről

Egész életemben rongyokat gyűjtöttem, hogy madárijesztőt készítek.
Emlékszem azokra a napokra amikor az ágy alatt próbáltam elkészíteni munkámat
a régi cipők halmaza amelyre fejemet helyeztem néha amikor elaludtam
és most amikor kész van éjszakáról éjszakára eloltom a villanyt
és elképzelve hogy ott van elordítom magam félelmemben .

ALEXANDRU MUȘINA

Hátmég Miki & his Skyzoid Band

Most trendi hogy hófehér porcelánfogaid legyenek és szép leburnult tested.

Banán ízű óvszerrel a zsebedben, vagy olyannal, amelynek kis piros erszény van a végén.

Az is trendi ha Ricardónak szólítanak ha láttad a Mátrixot és az Intacto-t, és hogy 4x4-es Fronterával suhanj a körúton. Vagy nem? Trendi egy szerető, akiről mindenki tudja hogy tele van szilikonnal, hogy irigyeljék milyen vigyázva simogatod nehogy elrepedjen a bőre, nehogy elrontsd a művet. Hátmég Miki & his Skyzoid Band művét. A legkeményebb együttes: akadémikus rock, ösztöndíjakkal, fokozatokkal és doktorátusokkal, ünnepélyes felavatásokkal és külföldi látogatásokkal. Trendi kezdet fogni a miniszterelnökkel, hogy aztán elhúzd a szájad: „Fuck, ennek izzadt és puha a tenyere!”. Trendi egy „Lady-love”-t választani az egyetemista lányok közül egy szezonra, hogy azután örülj a jól sikerült házasságuknak. Hátmég Miki & his Skyzoid Band garantálják a lelki egyensúlyt, ők a legjobb társadalmi pszichoanalitikusok. Trendi hogy jachtot vegyél és halastavat, hogy bermudában mászkálj az Urlea-tó partján hogy saját vödröcskéd & lapátocskád legyen amelyekkel elföldeled a mocskaidat a homokba. Trendi hogy legyen focicsapatod, hogy filozófiát végezz, aztán pedig, hogy magasépítkezési vállalatot nyiss. Trendi a hátsó ülésen szexelni. Hátmég Miki & his Skyzoid Band kitűnő járművezetők és módfelett diszkrétek.

Trendi a harmincadik emelet erkélyéről hányyni ha Ballentine's-t ittál. Trendi milliókat keresni a börzén a birmanok spermáján, a kongói vérengzésen és a zimbabwei éhezõ gyermekeken. Hátmég Miki & his Skyzoid Band megbízható brókerek, a pillanat töredékei alatt döntenek. Trendi templomokat vásárolni az egyházközségi tagokkal együtt, hogy aztán elküldd õket szavazni, hogy fenntartsák a demokráciát. Trendi kis államcsínyt elkövetni, vér nélkülít, hogy aztán interjút adj a CNN, BBC, CBS, ABS, BCS, és más televízióknak. Hátmég Miki & his Skyzoid Band a legjobb választási és reklámügynökök. Trendi lombikbébit csinálni vagy klónozni magad. Senki sem jobb mint Hátmég Miki & his Skyzoid Band ezekben a dolgokban.

De a legtrendibb lélegezni, életben lenni. Hátmég Miki & his Skyzoid Band-nak vannak a legszofisztikusabb készülékei.

Nyár

Nyáron olyan meleg van, hogy néha-néha az aszfalt elnyel egy-egy nyugdíjast: fodros ruhájú öregasszonyt, szalmakalapos öregapót... olyan ápolt, régi divatúakat, mert haj!, az aszfalt gyomra kényes.

Néha mi is segítünk nekik: fejükre tesszük szandálunkat és óvatosan az aszfaltba nyomjuk, hogy nehogy megbotoljon valamelyikük és elessen.

Azt hiszem, hogy unalmában teszi. Akárhogy is, senki nem veszi észre, hogy hiányoznak. Annyi nyugdíjas van a városban és egyik olyan, mint a másik.

Különösen nyáron, amikor ilyen meleg van.

Mimi

Mimi arabokkal és törökökkel kefél az autósztládán. De istenien néz ki, hosszú lábai vannak, az Unirea Shopping Centerből vásárolt

cuccai drága parfümöktől illatosak. Csak a ruhái többet érnek, mint

apám évi keresete, hát még az alsóneműi, láncai, gyűrűi. Úriasan élhetnél

egy hónapot a Bahamákon csak annak az árából, ami rajta van.

Ismerjük

kis kora óta, hányszor rávettük arra, hogy megmutassa a bugyiját?! Ingyen.

Most csak az, hogy azt mondja neked pá, egy rakás pénzedbe kerül.

Hát ilyenek a nők, fejlődőképések.

Nemsokára elviszi egy ronda német vagy amerikai, egy afféle deresedő szélütött, aki egy kilométerről búzlik a pénztől. Egy tengerre

néző villában fog élni, medencével és mexikói szolgákkal. Meg fogja

dugatni magát a kertésszel, csak úgy, hogy emlékezzen fiatal korára,

a szülőföldre.

Dudu

Dudu a P4-es tömbház melletti szemeteskukában született, egy műanyag zacskóban. A szemeteskukában alszik, szemeteskukában eszik, a kukából öltözködik és így tovább.

Ő a legboldogabb ember, mindig mosoly ül az arcán. Mindenkinek köszön, nagy fejével bólogat, és azt mondja „sze-sze-rusz! Ho-hogy te-te-tetszik le-lenni?” „Jól, feleljük neki, hát te?” „Há mi-mit csi-csi-csináljak ve-ve-verseket i-írok.” Senki nem olvasta őket, nehéz is lenne, be kellene mászni utána a kukába, üres üvegek, halcsontok, banánhéjak, pampers-ek és o.b.-ék között keresgélni. Dudu a kuka alján őrzi füzeteit, senki nem tud hozzáférni.

De Dudu elégedett. Ha van türelmed meghallgatni, elmeséli neked, hogy fogja átvenni a Nobel Díjat, hogy fogják játszani a New York-i színházak darabjait, és hogy kerül Hollywoodba forgatókönyvírónak.

Igaz ami igaz, fél napodba kerül, amíg végighallgatod, de utána az életed sokkal szebbnek tűnik. Dudu keményebb minden pszichiáternél. És nem is kerül pénzbe.

AUREL PANTEA

Fehérvári elégiák

* * *

Elfelejtette a sok rosszat amit mások okoztak neki,
megszenesedett elképedésbe vonult vissza
kezde megszeretni a bestia nyomait,
meggyőződése hogy másokról beszélni
falra firkált ízetlenség, fáradságos álomképek
terelik a nyelvezetet, minden mondat után felüti fejét az ördögi,
letöröltek, elértem a némaságot, megszólalhatna, de a sűrű

hallgatásban
már semmi sem hallatszik

* * *

Beszéltem Uram, és írtam, amíg teljesen
megfeketedtem, felnőttem Uram, beszédeimben,
és szavaim bennem nőttek, testemet a mélységbe lökve,
úgy gubbasztok testemben, mint egy mélyedésben, minden szó
mélyít rajta, látom az idő és a halál mozgását,
kezeim sötétek, Uram, a sok beszédűl, úgy hordom testemet
mint saját gödrömet, benne nyelvezetem önmagával találkozik
és megbolondul

* * *

Nem tudom már Uram honnan kezdjem, mit mondhatnék, ismert
üzeneteket, bűnöket, nincsenek terveim Uram, bűneim vannak,
fordított terveim vannak, nem ez a bűn, Uram, nem ez a rossz
Uram, nézz rám és neved, rezidens vagyok egy üzenetektől dagadt
házában

a kinyílt szájából csak a mondatok támadnak fel,
bokáig, fekete hűvösség,
térdig, az összeszorított ágyékig,
a köldökig, a szívig, a nyakig, a fej búbjáig,
Uram, el vagyok temetve, bensőmből az ég felé emelkedik
a győzedelmes bestia

* * *

Egyvalaki aki magával hordja sírját, mosolyog,
az érzelmek befogadóan kinyílnak, nyári apokalipszisek
a rombolás művészetének kufárjai férfiasan feldarabolnak
valami nem bejezhető, a lírai szubjektum és az
egzisztenciális
szubjektum kódolva beszélgetnek az identitás terén,
amelyben most,
egy öreg számjegy kitörlődik az emberben, már nem
ismerhetnek fel

MIRCEA PETEAN

11 (Mosolyogjanak, kérem! X)

*korai fiatalságom
álmának margójára*

koholt fény – a hegy – harang
melyről a nap kötele lóg

a vállak ritmikus rángatózása
felfedi egy prehisztorikus állat gerincét

alig tudod elképzelni a mosolyt
a gallér fölött mint egy magányos palánta

mézet cseppent a szerelmes szájának tengere
– jer Anna talán a Húsvét szigetek partjára hullunk

ahogy a völgyek erdőket forrásokat forgatnak a napokban
hallod ahogy a feledés gumói megduzzadnak

25 (Hulló dió)

csak a gyökerek szorításában
emlékezz a szférák árnyékait körülölelő keserű folyókra
hulló dió
kődió
hallhatón virágzik itten
egy gyöngéd törpe isten

a gyökerek szorításában
emlékezz a fekete légbuborékokra rátekeredő aranykígyókra
hulló dió
csontdió
az íriszekben testesül itten
egy gyöngéd törpe isten

csak a gyökerek szorításában
emlékezz a hírességek vállán hivalkodó homokzsínórokra
hulló dió
fadió
a test beleremeg mintha
meteorit sújtotta volna

a vállakon bizonytalanul
fűtyülnek a dióhéjak mint két bárka
a szétválasztás köti őket össze mint az éj és nap árka

26 (Dekadens tél)

mivelhogy a föld a saját tengelye körül forog
életet adva hegyeknek és a napoknak
ma esik

meglőtt kutyák vergődnek a sárban
fehér lapok tarka lapok
májusi levelek és

a magnószalag tekercsén
mint körhintán forog
a vodkás pohár és a ragtapasz

egy tátott szájú lantos
piruettezik ölében tartva egy
sármos és kötekedő csíkhalt

talán választhatna engem
kikineczi elvtárs –
mondod

legyenek neked zászlóshajóid
nekem is szükségem van a tömjénezőkre
te önző

mivel a föld a nap körül forog
megszülve ezzel az évszakokat
megjelentek a madárijesztők

egy földnyelvecske
miriádnyi szakértő fülecskétől bearanyozva
az égre írja egy jövődőbeli volt szerelem csigavonalát

27 (Vers egy szuszra)

elbóbiskoltam –
a nyitott ablak kicsalogatja
a napfényre a szúnyogokat dermedt legyeket
az egy szuszra megírt verseket
függőágy nekik a hangnem
pusztító képzeleted unokatestvér
hová tűntette a hegyeket

musttól részeg darázstól
megrozsdázott a szőlő levele
az áttetsző hálóban vergődik
melyet a nap szőtt ökönyálból –
sarjú szag árad a bolondságból

a nyitott ablak egy
vándormadár
mozgó szeme
de te
jössz-e már
ó jössz-e már
jössz-e

MARTA PETREU

Ez a föld

Ő érintett. És fél. És néha – ritkán – arról
álmodik hogy megvédi valaki
Meggyökerezett a magányban
mint egy szilfa a földben
és minden időben
úgy áll
mint egy fa egyenesen
kevélyen mint viharban az erdő
Lábon hordja halálát

És úgy áll egyenesen
amíg a legvalóságosabb valóság
átmegy érintett létén mint buldózer
és szépen a földre fekteti

Ez a befogadó és könyörületes föld
amelyen egymásba folyva menetelnek
mint homok a homokórában
a győzedelmes hadsereg
és az érintettek serege

A víz körforgása a természetben

Ő hallgat. Ő tud hallgatni
Ő úgy néz rám mint egy
a balkezére fröccsent vízcsepp
Ő tudja. Ő tudja biztosan mi vár rám
Ő tudja milyen élet-halál harc folyik bennem
Ő tudja hogy sejtjeim mohón felfalják egymást
Ő hallgat. Ő nem csinál semmit
A sors megfogott mint háló a halat
úgy gubbasztok a sors alatt
mint a puszta vízfelületek
a megkövesedett ég alatt

...és reggel volt és este és az első nap...

De ő tudja hogy bennem a nyolcadik nap
és hogy már nincs szerelem

Én is tudom hogy nincs már szerelem. Jól van
Semmi semmihez nem köt: én önmagammal
szemben ülünk a némával

Csak egy fekete szárny verdes dobhártyámon:
lehet hogy madarak – mondom magamban – lehet hogy
angyalok
lehet hogy szívem mely kitépődik a vénák koszorújából
Ő tudja. Ő hallgat. Ő nem szeret
Én sem kötődöm hozzá szerelemben
csak egy forrásban lévő tiszta dühben
Ő hallgat. Ő magas. Ő mosolyog

mint a hold rejtett arca olyan az övé
Úgy néz rám mint egy vízcseppre

De mi manapság egy csepp víz
egy csepp vér
mi egy emberi lény
és mi az a – szerelem ?
Ő hallgat. Ő tud hallgatni.
úgy néz rám mint egy vízcseppre
amely
a természet körforgásába került

A Hold

Egy öreg fémhold emelkedik a mélységekből
a lélek fényében

Fém
fém
mint a mozdulatlan mocsár felszínét nyílazó
nedves tündérrózsa
És egy nehéz iszap gondolat
telepedik légzésemre:
Mások istene miért hagytál el engem
még születésem előtt
miért
Sötét vagyok
olyan vagyok mint a szén

Egy öreg fémhold
emelkedik bennem
a pupillák fekete fényéig
és széttép

Mint egy oszlop

Egyedül. Egyedül. Egyedül.
Úgy ülök mint egy vak magamba zárkózva
Fáj – pedig tudom hogy élek

Milyen szépség milyen kegyetlen szépség
nő az én női magányomból
Milyen szabadságot ad ma nekem ez a
napnyugta fenyegető vörösét hordozó ég

Egyedül vagyok. Lábon állok. Lábon hordom a nehezét
Egy seb vagyok csupán
és mint egy oszlop magamra támaszkodom

Igen. Függőlegesen állok
mint az égből ereszkedő Jákob lajtorjája

IOAN ES. POP

Ezekkel a szemekkel, melyekkel nem láttam soha

Pár méterrel odébb
körüljáróm a fényt mint egy idegen dolgot,
mely épp eltűnőben van,
hús a húson a hús alatti húsban,
és azt hiszem csak most kezdem látni igazán,
csak most áll össze mindez eszményien,
fém sűrűségű péppé, a víznél nehezebbé,
egyébként hogyan merülne olyan mélységekbe?

de szememnél mely tisztább szem látja önmagában a fényt,
pattanásig feszült fekete erekkel,
egy szemétre dobott méhlepénynél zavarosabbal,
nehezebben, akár a higany mely nyögve szül,
s mikor meglátja, melyik szem szorgoskodik
körülötte, mint egy szurkos üst körül?

olyan szemmel, mint az enyém nem látod fényleni a fényt,
látod viszont beteges szerkezetét,
a sötétségnél is nehezebb terhét.
csak vak és buta szemmel láthatod a fényt,
amelyet nem látsz,
az udvarokon rothadó vasárnapi fényt,
túlágosan nyúzottat ahhoz, hogy eltűnjön,

a szűrős és rövidlátó szem, mely elfolyik utána
látja azt mit a látó szem nem látott sosem,

nem az anyag nehéz, hanem a fény mely ránehezedik,
csak azok a szemek látják amelyek elromlanak,
nem látja az, aki csak a fényt látja.
azonban aki nem látja, nagy hordókba gyűjti,
amelyre bojtortjánt és követ helyeznek,
és évekig konzerválják, amíg az aljára süllyed
és megkeményedik akár a gyanta.
egy napon, a csillagászok távcsövében
olyan lesz, mint egy sötét, megvastagodott olaj,
mellyel majd egész testüket kenegetik.

és akkor talán a szem,
amely akadályozza a látást, elsorvad.
amikor a bőrével fog látni, az ember már nem lesz ember,
és a retina vallása már régen eltűnik .
az isten, addig amíg létezik, nem bírja a látást,
de akkor nem fog megmenekülni.

ő abból a fényből való amelyet
az átlag szem nem lát,
de látja az én majdnem vak szemem.
a fény felett, a dolgok egyre nehezebbekké válnak
és ha feljutsz már nem tudsz visszatérni –
a nagy súly épp a könnyű,
amikor felemelkedsz, a másik világ súlyává válsz,
a láthatatlanba zuhansz mint egy kövekkel teli zsák.

az ember súlyosabb lesz a másik világon
a fény miatt: a visszeres fény,
a mellcsontja alatti nagy fényes kárpátok,
a komor fények melyek csontjait duzzasztják.
ki mondta, hogy az ember nem fény?

bizony a láthatatlanban az ember fény,
egy nagyon beteg fényalvadék.

kevés olyan dolog lesz melyet
a fény miatt nem láttam volna,
de ez csak azért, mivel a fény nem segíti a látást,
akárhogy is nekem gyenge a látásom
és az én ló szemüvegemen át
inkább látom a fénytelen fényt.
és amikor a hús megvakul, a húsos fényt is
látni fogják, amely miatt rohadunk.

Hentesboltodban szerettem volna dolgozni

legalább egy héten egyszer, szabadnapomon,
de nem elől, ahol árulsz és ahol
mindenki köpenyben jár és kesztyűt húz,
inkább a hátsó csarnokban, ahol dongnak a legyek
és ahol bármennyire igyekszel irtani őket,
mindenütt nyüzsögnek a patkányok.

ott, egy nagy húsdarabra heveredve egyedül lehetnék,
állat vérében könnyökölve,
sírástól rázkódnék és imádkoznék.
majd egy ilyen nyolcórás imádkozás után,
tisztá és mosolygó szemmel távoznék

és hat nappal utána szelíd lennék mint egy bárány
és minden áldozatra kész,

boldog, hogy a hetedik napon visszatérhetek
a hentesboltba, a nagy húsok közé,

mert csak a hús miatt imádkozol
és minél több van belőle
az imád annál szívszaggatóbb.

1976 október 12

négy emberöltő óta, házunk mögött folyik
egy vértől sötétlő patak.
sok-sok éve apám, szalmával és falevéllal takarja el
hogy a szomszédok ne tudjanak róla. az ő apja is letakarta
szalmával
és falevéllal és lehet hogy eljön az én sorom is nemsokára,
mert nem jó, hogy tudják a szomszédok, mi folyik ott.

tavasszal mi is úgy teszünk, mintha szántanánk és aratnánk,
hogy úgy tűnjön lépést tartunk a világgal.
ősszel megjártsszuk hogy mi is begyűjtjük a termést
hogy hasonlítsunk a többiekhez, és meg ne szóljanak,
ám mást sem csinálunk, mint várunk,
lessük, ki következik, mert valaki közölünk
biztos sorra kerül,
eltöltjük a napot utálva azt aki megússza, bár
aki megszabadult, csak halasztást kapott.
eközben, a patakon lefolyik egy sötét vérerecske,
évről évre letakarjuk

szalmával és falevéllal,
mert nem jó, ha tudják a szomszédok, mi folyik ott,
olyanok kell legyünk mint akik lépést tartanak a világgal.

1990 október 12

magányos férfi vagyok, nincs ebben semmi büszkeség. hisz van
elég boldogtalan akik jönnek mennek más
boldogtalanokat keresnek – igen ám de boldogtalanok és
boldogtalanok
között magasak a boldogtalanság küszöbei

egyeknek sok pénzük van, másoknak csalóka
reményeik – nem csak egyfajta
boldogtalanok léteznek.

és amikor mégis egyesülnek, a boldogtalanok
fellázadnak, és ezután mindent
elvesznek tőlük.

ADRIAN POPESCU

Torcello macskái

1

Az életkor virradatából indultam az ifjúság szigetei felé éjszakai
vonatokon utazva, átkelve a Dolomitokon

és boldogan megérkezve

Veneto-ba, ahol a helybeliek nyersebb ízlése és szokásai
Erdélyre emlékeztetnek.

Vasúti kompokon és

hajók fülkéiben

az elmúló élet alkonya felé haladok, amely

bizánci aranyba olvad.

Lagúnák embere, elbóbiskolok a motorcsónak padján,

az első járat nagyon korán indul

Fondamenta Nuova-ból a szigetek felé,

koromat keresem egyre

mélyebben, megfeketedett kövek és betonrétegek alatt,

amelyeken gém és kócsag ugrál,

ahogy elhaladsz a San Michele tengerésztemető

mellett,

téglakerítésén az idő zöld selyme gubbaszt,

a kócsag és a gém.

Titokzatos macskák keresésére indultam rejtett erőikkel,
mint Bastet istennő,
akit Egyiptomban imádnak és levágtam egy kard
vagy egy tör élével
Apophisznak, a Halál Sötét Sárkányának kígyófejét,
amely az éveket, a betegségeket és
a nikotin szenvedélyének szentelt ajkak rákját hozza,
és a szív lebénulását mindenféle
előzmény nélkül, mint a repülés irányítóinak sztrájkja:
„kész, holnapról nem repülsz,
tehát nem élsz...” Noé expedíciójával indulunk
az Ararát felé,
elrejtőzve az oroszlán és a macskakölykök közé,
megosztva velük a legjobb falatokat,
Torcello felé evezek, egy reggelen, mielőtt teljesen
meghalok, újabb
haladékot kérve, még egy nyarat Murano utcáin,
a festett színes hidakon vagy a
kanyargó csatornák közelében amelyek kuszák
mint a sorsom.

Itt megszeretnék állni, hogy fáradt szívem
légszavárja megálljon;
ahol Murano San Marco felé és Santamaria Della
Salute és San Giorgio
kupolái felé délről nézett, itt ahol Szent Ferenc a
homokos pusztából int,
hogy szállj le, Burano pedig megdönti a kápolna
tornyát a pizzai unokatestvérének,
miközben megjelenik a Santa Maria és Donato
oszlopos homlokzata
az üveg gyártók szigetén , de már nincs türelmed bemenni a
fucina degli angeli-be, az angyalok
műhelyébe, akik tetteink forró folyadékát facsarják,
ujjaink által tekert nyalábok, a háromság egységében
egyesülve, vagy az élvezetek gyümölcseit zabálva,
ne is próbáld
a kristály csilingelését, ne méricskéld az életed
súlyos ólmát,
nincs időd megérinteni a nehéz gyertyatartókat,
jég csillagképek,
lépteid nyomán a visszhang,
végigtáncol a szobákban.

Végül, megérkezvén életed érett korába, kiszállsz
 Torcellóban, csapás elől menekülve,
 mint valaha Altino lakói, a barbároktól rettegve, az
 idő, eon gonoszságától
 menekülsz te is, csodálkozva fedezed fel a tiszta
 csatornát mint egy otthoni hegyi
 patakot U alakú mágnesformában.
 Olajbogyó és citromligetek mellett kanyarogsz,
 beszívva a szőlőlugasok illatát hatalmas gerezdek
 érnek mint Ravenna mozaikjain,
 a bárány vérének megváltását ígérve.
 Szent Fosca archaikus templomának oszlopai előtt
 találod magad,
 és innen tovább mész „Attila trónja” felé, az idő
 viharai által
 megkoptatott kőtrón, amelyen a Semmi ül
 közönyösen,
 már nem lovagol, nem iszik vörös bort, nem
 gyűjtogat, nem
 csonkit meg senkit és nem kergeti szét a párosodó
 macskákat.

NICOLAE PRELIPCEANU

Mit tettél Szent Bertalan éjszakáján

Tudom azt fogod mondani egyedül voltál otthon
hogy önmagaddal voltál elfoglalva a házban
Szent Bertalan éjszakáján
hogy papírra vetted gondolataidat és
tulajdonképpen meg sem voltál születve abban a században
ellene voltál a Szent Bertalan éjszakának
már megszületésed előtt

Ki voltál te Szent Bertalan éjszakáján
és miért nem mentek be hozzád a házba
hisz oly egyszerű lett volna
agyad fehér papírtálcán volt
lúdtolladdal operáltad
egyetlen téves mozdulat és meghalsz
a toll egyetlen téves mozdulatára
miért nem tetted meg azt a hibás lépést
a fehér papírtálcán amelyen agyad volt

Miért nem hatoltak be házádba miért nem ölték meg
Szent Bertalan éjszakáján
ki igazolhatná hogy igazat mondasz-e
hogy nem voltál a gyilkosok között
van alibid
nincsen alibid

senkinek sincs azok közül akik éjszaka
magányosan gondolkodnak még hogyha
közben lejátshódott is Szent Bertalan éjszakája

Egy másik éjszakát kellett válassz
hogy papírra rakhasd agyadat
„mintha elhalasztódna agyad papírra helyezése
és a halasztás elkerülné azt az eredményt
melyet tollad téves mozdulata idéz elő”
válassz egy másik éjszakát
ne Szent Bertalan éjszakáját
nincsen semmi alibid hisz nem volt senki más
szobád falai között aki bizonyíthatná
és neked nem hiszünk nem tudunk hinni neked

Mit tettél Szent Bertalan éjszakáján
miért nem voltál megszületve Szent Bertalan éjszakáján
nem elegendőek
Szent Bertalan éjszakája elleni gondolataid
amíg tart Szent Bertalan éjszakája
amíg tartani fog

nem lehetsz egyedül Szent Bertalan éjszakáján
a papíron nem egyértelműek az éjszaka következményei
nem elég érteni Szent Bertalan éjszakájának határait
egyedül lenned újra nem elég
hívnod kellett volna valakit
épp megszületésed előtt

Nem hiszük el neked amit Szent Bertalan éjszakájáról mondasz

A holló felfalja testét

Csendben nagy figyelemmel
és komolysággal
hosszan követte a hegyekben
járatlan ösvényeken

szemébe néz és falánkan kiált
fekete szárnyával betakarja
hogyan ne fázzon

ennyi törődést nem nyújtott
soha fiókáinak sem
úgy általában fajtájának sem
körülnéz esni kezd
esernyővel védi
és ő mint vizes és fázó kutya
szenvet messze a hegyek között

késő éjszaka amikor eggyé válik
a sötétiséggel
fogai közé veszi szívét és lelkébe
lopózik

Mefisto Valcer

Gyere mondta miközben tekervényeket rajzolt
felnyitott koponyámban az agyamra
és egy rakás technikai kifejezést is mondott még
a medicina területéről
és azokról a helyekről amelyek felé hívott

Elképzelt egy agyat újságpapírból
összegyűrve az újságot újabb tekervényeket nyert
aztán megpróbált meggyőzni arról
hogy az enyéme
oh de még nagyon sok módon próbált
áltatni engem
agyamat egy párás ablakra rajzolta
és egy jeges ablakra
és az agyam rendre párás és jeges üveg lett
és egy próbatűvel telenyomtatott papír

Hihetetlen mondta végül
amikor kezdte úgy érezni
hogy nem fog megkapni illetve mindjárt azután
hogy megmondtam neki, azok a helyek amelyekre csábit
túl sok érthetetlen terminus technicust tartalmaznak
Így történt hogy végül együtt indultunk
ő egy lépéssel előbbre
szomorúan méregetve engem
én meg egy fél lépéssel mögötte
sietve hogy mihamarabb megérkezzek

és mintha valcereztem volna
néha- néha kiáltottam

amikor elfáradt és lemaradozott
úgy tűnt hogy sóhajtozik hogy nincs már ereje
hogy kövessen
igyekezz
gyere

Ünnepi pocsolyák

húsos múltunk ujjaink között rothad
ahogy koszos utcákon megyünk
káromkodások között
a régi csendes telek azóta megbüdösödtek
szeméthalmok között haladunk
mi is szemetek vagyunk velük együtt
bizony

béke szerelem emberség
nagy betűkkel írják a végtelenbe
és lásd hogy zuhannak ünnepi pocsolyákba
lespriccelve az amúgy is mocskos arra járókat
érthetetlenek
egyre gyorsabbak
egyre nyúzottabbak
egymást taposva a marsban (a halál felé)
a szép fiatalság illatai
a szép kamaszkoré
alig bimbózó szexualitással
csúnya mítosz most
biztosítalak benneteket

nyissátok ki orrlukatokat
szemeteket
szátokat
öszöneiteket
és megértitek

előttem a körúton
személyek haladnak és mások
láthatják ahogy felbomlanak a téli levegőben
a talpak haladnak tovább
a test többi része megéli a pillanatot
a légben maradva (egy pillanatig)

aztán elsüllyed úgy ahogyan kell
két méterre a föld alá
csak rothadása nyomait hagyva maga után
itt az illatos levegőben
rothadt lábak regimentje
masírozik felém
lehet vagy nem szabadulniuk
hiába haladok közöttük
ott van a titok
szelíden végződik esti sétám
enyészet te végtelenül édes
levegő tűz nélkül fővő lágy gyémántokkal
alattuk alszom el
szájamba cseppen
ez az új hallhatatlanság
amelyet épp jeleztem nektek

AUREL RĂU

A csodaedény

Az edény amelyben cin
és ezüst és arany olvad szüntelen,
melyben bugyogva forrnak a fémek
mint a megígért tej;
ahol magas karátok izzanak
elérve az áhított keménység küszöbét
a pokoli zaj és a néma mélységek között,
senki által nem tudott égések;
végül elolvadt
ez a csodaedény,
a szent drágakőből alkotott.

Szarmaták

Mi nem vagyunk sem északon
sem délen.
Sem keleten
nyugaton sem.
Mi nem vagyunk a középen sem.

És megtudjuk énekelni évszakainkat.
Vasat hajlítani fogaink között.

Bekötött szemmel

Az új király rohangált a borsfűben
A királyné a melleivel látta.
Blúza fátyla elfedte a baljós jelet
Amely a kátrányfelhőkből leskelődött.
A király mint lasszóval meg tudta
Fogni kezét és bokáját.
De a királyné csak melleivel látott
És azt hitte ott van a villámlások között.

Hegyvidéki gyermekek régi játéka

- csimil, csimil, a halál a nővérem.
- Hol találtál rá?
- Egy járhatatlan úton.

Tó szeme volt és agyag keze.

- Oroszlán orra volt,

Az Istennel evett egy edényből.

- Jött és elment,

Azt mondta mindnyájunkat csillaggá változtat.

DAN SOCIU

Szertelen ének I.

Előfordul még hogy azt hiszem
felébrednek különleges képességeim:
a repülés, láthatatlanság, visszatérés az időben
rugalmasság, falakon való átjárás,
szerelmed –

26 évesen,
Románia életreményének közepén,
december első felében,
a Green meredek lépcsőinek végén
próbáltalak megcsókolni &
visszahőköltél és én szinte elestem –

Utoljára a múzeumban érintettél meg,
amikor barátnőd nem látott,
egy pillanatig mellemre tapasztottad a füledet
és ez olyan jó volt,
mintha először érintettél volna –

Minthogyha nyáron érintettél volna
amikor elbaltáztam valamit
és mellém ültél
megpróbáltál vigasztalni, anélkül hogy tudtad volna
hogy kedvellek, jó volt, mintha megérintettél volna akkor –

Amikor szükségem volt, a múzeumban,
de tulajdonképpen azon a nyáron, nehéz megmagyarázni,

és a következő alkalommal, lehet hogy holnap,
amikor mellemhez tapasztod füledet,
olyan lesz mintha most tennéd –

amikor az utcákon kereslek,
mert szükségem van rád.

Épp ezer lej hiányzik még
hogy bemehessek valahová a melegbe,
és túl szégyenlős vagyok hogy kolduljak
szerencsés sem vagyok hogy találjak,
nincs telefonom, nincs telefonkártyám hogy felhívjalak,
nem vagyok elég szerencsés hogy véletlenül találkozzunk,
mert te otthon vagy velem,

szeretlek de most már
nem akarlak keresni az utcákon

Ez a Bukarest bepiszkolja körmeimet
melyeket minden reggel levágok miattad,
mert megtörténhetik hogy találkozunk.
Miattad borotválkozom,
dezodort használlok miattad,
ruhákat kérek kölcsön miattad –
Bárhol elalszom, csak hogy egy városban legyek veled
mert nincs saját lakásom,
de szerzek majd egy lakást érted, megölöm
az elesettet magamban temiattad, és pénzt fogok keresni –

Megtanulok épp olyan cool lenni mint ő,
megtanulom kedvenc együtteseid összes szövegét,
számát és lemezét, vagy karjaim közt tartalak
amikor sírsz –

Azok a trolibuszok amelyek nem hozzád visznek
számomra nem érnek semmit.
Azok a trolibuszok amelyek hozzád visznek
azok sem érnek semmit.
Egy éjszaka a tömbházatok előtti fekete autóhoz érek
hogy elinduljon a riasztója, hogy felébredj
és felkelj mellőle mérgesen az ágyból –

Az utóbbi időben már csak hallokban látlak,
cigarettaíz, egyiket a másik után szívod,
és morbid étvágyad boldoggá tesz.
Egyszer mindketten tüdőrákot kapunk és
azt kívánom hogy mindketten ugyanarra a hirdetőtáblára

kerüljünk mint Bonham Carter & Norton
Tori Amos & Kafka –

Amikor mellbimbódat szopom

képregény
szereplője vagyok –
számból
buborék
lóg
melybe
nincs
semmi írva.

Én & anyám

Botoşani-hoz közeledek
és a nők pillantásai gyűlni kezdenek mint az
– atlétikai verseny zsűrije
másodikban az Őzike táborban:
állítsátok meg azt a sovány fiúcskát aki úgy szuszog
mint az ördög és még a táv felét sem tette meg.
Nem szeretnénk hogy kinyiffanjon itt nekünk
úgyis mindenki oklevelet kap.
Megmértük súlyát magasságát &
nem jó semminek.
Még a sofőr manőverei is
olyanok mint a kaparás.

Anyám. Nem bolondabb mint a többi
akikkel megosztja ugyanazt a régi történetet:
egy szép fiatal szőke lányról, akinek egyetemi éveiben
a Zimbabwei kormányzó egyik fia udvarolt –
de én elrontottam az életét.
A múlt évben, amikor egymás elől dugdostuk az italt
mondhatnám azt is, hogy egyfajta erotikus játékot játszottunk.
Mindenfélével: csalogatással, hámlással, vallomásokkal,
feszültséggel & egyezkedéssel.
És az édes békülés, fáradtan a fotelekben
a tévé előtt.

De ilyen volt gyászágom is:
amikor meghalt apám
azt mondták nekem hogy ezentúl
én leszek a család férfia.
Úgyhogy elkezdtem cigarettázni, inni
és elégiákat írni.

Botoşani-hoz közeledek, már ott is vagyok.
A nők, még az anorexiások is az utcán tolják
nagy és súlyos feneküket.
Pilaf és moldvai rostonsült
de egy csepp szerelem sem.
Meleg van Botoşani-ban, szép idő
a napsugarak sűrűjében felvillan,
jóképpően, a bódulat egy-egy foltja
be kellene mennem a kocsmába,
hogy berúgjak mielőtt hazamegyek.

Tényleg nem tudom hova jutna a világ
ha mindenki azt csinálná amit én.

Millinek arról, hogy miért OK nyilvánosan sírni

Aludtam egy órát, a hidegben, aztán megjöttek a munkások
megint nyolckor, ahogy két hete minden reggel,
hogy kicseréljék a csöveket.
Most csak azért hogy kiszedjék őket,

amennyire megértettem abból amit a fiatal némettel
beszéltem valami angollal kevert nyelven.
Rosszul szerelték fel és mindent
újra kellett csináljanak.

Általában a Rosenthaler Park felé megyek
behunyt szemmel, alva járok a Danzigeren,
és ha süt a nap

azt álmodom hogy a járdán alszom. De álmomban
megláttam őket: a biciklin állt, kezeivel a fiú vállát fogta.
Nem félt attól, hogy az megbolondulhat hirtelen.

CASSIAN MARIA SPIRIDON

Vadászaton Urban

emlékszem / amikor Enkiduval galambokra
és más élőlényekre vadásztam / a szárazság
kegyetlenül elnyelte a földet
a fű ijesztőbb volt a tigrisnél
mi / hátunkon a vizes tömlővel / álmodozva /
elkalandozó pillantással / az érintetlen láthatárt kémelve
megbékélten vadásztunk szomorú vadakra
az ég egyre magasabbra emelkedett
és szívünk ólomnehéz volt

egyre közelebb van a perc, tudjuk /
mint Káin és Ábel történetében
amikor egyikünk lekaszabolva elhull

Káosz avagy a könnyek ajándéka

vágj hozzá a halál falaihoz
és hagyj / hogy néma vergődéssel
elmerüljek
a szomorú megbékélésben

de
csodáld / amíg az időd engedi
a felhők vásznait és a mélység kékjét
/ minden halandónak joga van sírni /

No Man's Land

elképzelttem hogy egy helyen vagyok
s ott is voltam
elképzelttem, hogy életben vagyok
és tényleg éltem
elképzelttem hogy nincs képzelőerőm
és nem is volt
maradt a lélek és a test
mindenestől
de nem volt elég
a könnyektől átlyukasztott térben

Lőjetek

lőjetek urak / lőjetek
húzzátok meg a ravaszt
ne várjátok meg hogy kísértetté válljak
egy árnykép / egy folt az egyetemes történelemben
lőjetek míg eleven vagyok és józan
uraim ezért vannak:
fegyverek / ropogó fegyvertárak / ezért
a sortűz / könnyek és lombok
a tökéletes test
a világ minden golyóját kilövik

csak a szavak maradnak hátra

PETRE STOICA

Nyilatkozat a világ sajtóügynökségeinek

Habár a Nobel díj kitüntetettje vagyok
habár a milliomosok klubja tagjai közt
tartanak nyilván
habár az összes privilégiumnak örvendhetek
amelynek valaha a maharadzsák örvendhettek
elvonultan szeretnék élni valamely faluban
a kontinens szélén
ott a szavak szeszek és a köménymagleves
őrzi még azt a Noé- korabeli zamatot
egyéb magyarázatra azt hiszem nincs szükség

Levél

Véleményemet kérik a nemrég megjelent
szép kiadású nyúl bőr kötéses szonettekéről
bár sürgősen le kellett volna szednem tőkjeimet
azonnal nekiláttam az olvasásnak,
na jó,
tudd meg, hogy egyetlen igazságuk a rím

Távirat

értekezés előkészítve pontosan érkezem
az utolsó mezei nyúl temetésére
frakkot is veszek

Nyilatkozat

Szerettem volna egy tanulmányt írni
petrezselyemmel és kaporral díszítve
kimutatva ezáltal szimpátiámat
a gregorián naptár iránt
minthogy azonban a sportos foglalkozások
mindig divatosak
visszahúzódok a hegedűbe melyből
egy nyári estén
pillangó-fegyverzetben jövök elő

LIVIU IOAN STOICIU

Egy zacskó cseresznye

a zacskó cseresznye látványa, az
asztalról a padlóra ömlött, kínozza amióta
sikerült talpra állnia, a szállodai szoba
ágyán ébredve, miután
azt álmodta, hogy az anyját a temetőbe

kellett vinnie, szánkón, kopogd le fán – gyorsan, nem
értette hogy volt lehetséges, kiöntötte
a zacskó cseresznyét...

Újra hallja anyja jajveszékelését és az ablak alatt
harapnivalót
kereső kecskék rekedt
mekegését! Uram, ha
össze tudná szedni a fehér cseresznyét és
a lilára érett cseresznyét a nagy zacskóba, amelyből kiömlöttek
baljós jel...

A kecskék, ködös alakok, amelyeket az agy organikus
betegsége szült – megették
a szemetet és tisztán tartották a járdát.

Amióta sikerült talpra állnia, a valóságra ébredve: felmetszi
hirtelen

hasát. Elönti a vér. Mit csináltál, te őrült!

Beleit ölében tartja, de lecsúsznak. Vigyázz ne taposs
rájuk! Egy aura
veszi körül maximális

pozitív érzelmi feszültségben
a zacskóból kiömlött cseresznyék gyötrik: miután,
azelőtti este, az üstökösök primitív pályáját
tanulmányozta.

A guruló templom

Kábító illatok és tévelygések különböző formái között,
még a kakukk is megszólalt, amikor lógó nyelvvel
utolért egy birsalmával teli, négy kerékre tett,
befejezetlen templomot. Úgy tűnt neki
hogy szemei előtt fiatalkori bájának az
ismeretlenben való megtestesülése folyik.
Ráadásul akkoriban
egy tiszteletreméltó törzsfő tanácsának
hatása alatt volt – hogy keressen
egy befejezetlen guruló templomot,
és imádkozzon benne: mert
a hosszas hallgatás,
nem tetszik Istennek, mintha elrejtőznél előle... Amikor

utolérte rádöbbsent, hogy ez a befejezetlen templom
nem volt más mint egy lovak által húzott
egyszerű szekér, mely borzalmasan csikorgott.
És nem tudtál fölmászni rá imádkozni,
mert tele volt a kor vaktában összeszedett,
romlott gyümölcsseivel.

feleszmélve, a szekér végére telepedett.

Belső viharban

Belső viharban, egy jóllakott
vadállattól átölelve, Szent János napján,
karmai nyakamon,
még nem döntött
széttép, megsebez, vagy
egészben hagy, későbbre, frissen, de öregebben.
Félelmetesen morog
minden alkalommal áldozatává válok Bukarestben,
nem tudom hogy csinálom, hiába vigyázok.
Akárhogyan is, tudja hogy nem félek,
és ez elbizonytalanítja.
Ám előbb-utóbb én is sorra kerülök a rovásfán.
A sors (az idő maszkja)
int hogy várjak türelemmel. Vagyis,
hogy ne ugorjak a mélybe a kilencedik emeletről?

Elvadultam, nem megyek ki a házból
csak ha kényszerítenek,
nem akarok senkivel sem találkozni,
nincs semmi kötelezettségem.
Másfél hónap múlva betöltöm
58. életévemet! nem jön hogy elhiggyem.
Az volna normális ha jóba lennék önmagammal
legalább most, az utolsó száz méteren – de szó sem
lehet róla! Képes vagyok
fölfalni magamat egyik napról a másikra.
Azonban kíváncsian halasztgatom a döntést,
józanul várva, nem tudom mire.

Ennyi évesen is óvakodom önmagamtól?
„Hogy ne tudja meg a tudatalattim”.

Minden robotmunka. A holnaputáni nap,
mivel biztosan eljön, végtelenül elcsüggeszt.
Az eltelt nap pedig egyenlő a nullával ... Amikor havazik,
egy plusz nyomást érzek, tudom hogy bármit
megadna a lelkem, hogy megszabaduljon tőlem,
hogy szabadon örüljön a hónap, mely boldoggá teszi,
talán azért mert télen születtem ...
Mit tegyek, lélek, hogy újraprogramozzam magam?
Nem volna túl egyszerű ha felválnám borotvával ereimet?

Agyam eredeti bemélyedéseibe annyi holt gyűlt össze
tanácsokat osztogatva, egyesek azt mondják állj,
mások gyí – és egy jelentéktelen szellemi központ
irányítása alatt találom magam.
Elvesztettem nyíltszívűségemet,
tulajdonképpen már nem érdelek meg semmit.
Bármit csinállok nem találom
az értelmét – Uram, utadba kellene állnom?

Egy nagy hasadék

az egy nagy hasadék, amelybe az istenek
nem hatolnak be: egyenlő magasságú
istenek, egyébként. Előttük nem tehetsz mást, csak
sírhatsz, megelégtelve a trükköket, égető
vágyakat, csalódásokat,
varázslatokat, látomásokat,
boszorkányos dolgokat. Hogy sírj és

várd, hogy megkezdődjön végtagjaid
tánca. Hogy táncolj, szerelmesen és hogy felhívd a figyelmet
egy olyan dologra amelyben
nem kételkedsz. Arra a nagy gyötrő
hasadékra. „Vagyis arra,
ami, de nem lehet olyannak látni
amilyen valójában” – a napfény
sem hatol
bele.

Egy hasadék melybe ha belemész, minden ízedben
érezheted a magma
mozgó rétegeit
a bolygó belsejében...

TRAIAN ȘTEF

Egy kérdés amit már nem tehetek fel

Ismerősnek tűnik a díszlet
A szereplők is akikkel
Más hangulatban találkoztam
Férfiak és nők kék árnyak az asztalnál
A nő aki macskát tart ölében felidézi
első szerelmét amely nem volt éppen a legboldogabb
Könyveket lapoz és megfeszíti lábait
Készen arra hogy kitörjön pókhálós sorsából
A lovag folytatja beszédét
És teste elfogy a történet fegyverzete alatt
Bolond lenne hinni kialudt szerelmekben
Amikor bejárt egy országot hosszú
piros szoknyába öltözött szolgálólányokkal
Szeretne sétálni egyet az esőben hogy
Érezze pikkelyes bőrére tapadó vizes ingét

Ő pedig veszítse el eszét mint egy repülő kalapot
A férfi és a nő ebben a jelenetben
Egy álomba szeretnének lépni
úgy képzelem de ezt a kérdést már nem tehetem fel

A démon

Amikor szomjamat oltom téged iszlak
Mindkét kezemmel
Letérdelve
Amikor a falatot rágom
A te nyáladdal keveredik
Amikor szeretek
A te spermád hatol a nő testébe
Amikor beszélek
A te hangodat lehet
Értetni
Véremben vagy
Velőmben vagy
Bőröm vagy
Májad az én gyomromba
Önti epéjét
Betegségeidtől szenvedek
És nem tudlak sem megszülni sem kihányni
Vagy kiemelni bordáim közül
És megölni sem
Mert nem tudom hogy élsz-e
Vagy én vagyok örült
És nem tudom hogy közölünk
Ki van megszületve

Belépés a színpadra

Szólnak hogy lépjek a hipnotikus
zöld díszletek közé a színpadra
Mint csiga húzom magam a főszereplők talpa
által vagy a statiszták véresre járt lábaitól
koptatott deszkákon
Vastag csík marad mögöttem
a reflektorfényben
Ahogy elvágott köldökömön elvesztem
mindazt ami az ősóceánból maradt
A fény kört alakít köröttem
és követ és árnyak amelyek néma
táncban vágják a levegőt
a függöny elé tuszkolnak
hogyan köszöntsem a közönséget

És nem látok mást csak egy pödört
bajuszos és simára fésült szőke férfit
Aki vállára tett kézzel vezet egy
hegedűn játszó vak ifjút
Egy somvessző kerítés és virágzó akácok mellett

A szíve táján

A házban egy öregasszony
Petróleummal mossa ősz haját
Egy férfi a padlóra fektetve
Fölöslegessé vált pizsamája
kigombolva a szíve táján

Nem szeretném ha leszállna az éj
Mondja nekem az öregasszony
Körülötte rafiából kötött neccek
Útra készen
A férfi hallgat és hallgatása
Azt jelzi nekem hogy későn érkeztem

LUCIAN VASILIU

Nagyszebeni barátom

Eldugott utcákon mászkálok cigarettázva
és a „hermafrodita” agyra gondolok.
Ugyanabból a lövészszázadból vagyunk
ugyanazokból a csajkákból eszünk
ugyanaz a nő köt össze
a hadjáratokban
ugyanazok a hajótörések,
ugyanazt a bizonytalanul tökéletes
nemet szeretjük

ezen az éjszakán
részeg testet hordok a hátamon
átkozom a lövészárkokat, a szűrősdrt hálózatokat
a katonai szóhasználatot

a kukacok egyformán rágnak:
remélem nem hatol be a patkány
e sorok közé
melyeket megvilágít az éjjeliőr
lámpája

Hét

Hét ujjal jobb kezemen
születtem,
de már csak egy
maradt
mellyel
leírom ezeket a tényeket:

Hét asszonyt szerettem
de csak egy volt Királynő –
hét napig nem alszom rá emlékezve,
mialatt lelkem
meghódol
Hét alapvető verset írtam
de felgyújtottam mindeniket:
nem tudtam megmenteni a tűzből
csak egyetlen
egy szót

Hét akasztókötel lóg az égből.
Hét harangot húznak
de csak egyet
hallok

Hét életet éltem:
mindenik
porrá lett
melyet gondosan
leráztok ruhátokról

Talajcsúszás

Jó a költőnek
a meszes gödörben –
boldogan énekel a
kerubok kórusában

szerelmes hetéra
öleléséről álmodik
éjszakai ösvényen

Jó a költőnek
esős időben egy
meszes gödörben
sápadt csillagok fényében
Jóbbal duruzsolva
a megfejthetetlen szintaxist

Jó a költőnek a
meszesgödörben mormolva:
„Mi, a részletek kedvelői,
mi, a rendeletek kedvelői,
mi, az ellen ellenében...”

Jó a költőnek egy
meszes gödörben,
fehér szemekkel, hideg kézzel,
egy meszes gödörbe
csúszva nem tudni hogyan

Mona – Monada

Ha eljössz ezen az éjszakán,
abban a fotelben fogsz ülni amelyet
egy vak zsidótól vásároltam. felejthetetlen
eseményekről olvasol nekem,
miközben kedvenc patkányaim
hiszékenyen bámulnak rád
(lángoló hetérára)
Meg kell győznöm őket:
te vagy egyike azon éjszakáknak
amikor az órák folyékonnyá válnak
mint Dali festményein
Néha-néha megcsókolom mélytengeri
szemedet figyelmeztetve: én vagyok a maratoni futó!
Szívem: homályos zugokat bevilágító mécses

VARUJAN VOSGANIAN

Zsoltár

amikor gyerek voltam
beletömködtem a meleg sarat mint tésztát
fa bárkákba
árboznak égő gyertyákat dugtam beléjük
és hagytam úszni őket a Babilon vizein
születésem jelétől
az utolsó jelig

semmi más nem történt
amióta gyerek voltam
ködös nagy vallomásos szemekkel néztem
a világot
ez az én képességem amikor élénk vagyok vagy elalszom
ugyanazzal a magányos álommal a homlokomon
mint szarvas angyal

semmi nem történt amióta gyermek voltam
ugyanazon nyugalmat adó ikon elé jövök
csak az ajtót hagytam félig nyitva
bocsásd meg nekem, Uram
vigadj Uram,
ezúttal nem egyedül jövök imádkozni

Aleatória

azon az éjszakán mikor nagyapám meghalt
erősen havazott
szúrós szemei dermedten nyitva maradtak
mintha meg akart volna győződni valamiről
ez jó mondogatta a kétkerekű autókra mutatva
meg az egy sínen himbálódzó vonatokra
ó! ez is jó nevetett amikor kínlódva igyekeztünk
egyensúlyozni a fény és árnyék határán
milyen jó! szökdécseltünk boldogan
karunkat a haiku-hóesés alá nyújtva
meleg tenyeremben elolvadtak a pelyhek
az övében nem
fejünk összeért az üvegurna fölött
piros és fekete golyókat vettünk ki találomra
sercegve forogtak körbe-körbe a havon
ugráltak megakadva a kavicsokban
olyan volt a város mint tokjából kitépett órarugó
vergődött néhányat míg kitágult
egy nő haladt lefelé a csigalépcsőn
tűsarkain ringatózva
ez jó mondta nekem a kávécsésze ábráit nézegetve
utcákra falakra nyújtotta el a zacc hieroglifáit
négykézláb olvastam el őket hazard álmaimban
melyek leharapták a hold törékeny csücskét
aztán nagyapám setrak melichian kétfelé nyitotta a világot
mint egy táblajáték dobozát
lassan szürcsölt a pohárból
és az olvasó gyöngyeit morzsolgatva
felém nyújtotta a csészét a kockákkal hogy *ghiulbahar*-t játszunk

A madárangyal elégiája

áldott legyen ez a toll
a kék madár szárnyából
vagy az ablak sarkán várakozó angyaléból
lehullt mint a levél fájdalommentesen
mint a víz, elmúlás nélkül.
dicsértessenek az ajkak amelyek forrón tartják
számunkra a régi szavakat
dicsértessék combod párosa
és a szavak és jelek között megemlítsék a nevem
könyvmoly, igen jámbor íródeák
csigalépcsőn kapaszkodik
lebegve
amikor elcsigázott ég terül fölém
mint egyevezős bárka
mint egy madár amelynek hiányzik egy tolla
egy öreglábú és gyerekarcú madár
aki maga Rafael angyal
tolla elhullt mint egy levél, vaktában
körözött mint a víz, az idő medrében, a malomnál
ahol írtam és sírtam, ahol most vagyok
és igazi nevemet írom, amelyet még nem ismerek:
a posztumuszt

A hold gyermeke

Gyermekünk a hold gyermeke lesz.
Egy fehér madár felvágja majd az eget,
egy fakó mén vágtaiba kezd a mezőn
egy pikkely ezüstösen megcsillan a mélyben,
a barackfa kivirágzik, udvarunkra hozva a holdat,
azon az éjszakán amelyen öledről
lehull a hetedik kör.

Gyermekünk a hold gyereke lesz,
tündéri jelet helyeznek a homlokára,
a magas fű eltakarja nyomait,
hogy a rossz ne találja meg és hogy túljárjon
a ravasz eszén.

Gyermekünk megtalálja az aranyágot
amelyet mogyorófák és emberek rejtegetnek
az erdő sűrűjében,
és követve őt, kutakat fognak ásni.

Gyermekünk a hold gyermeke lesz,
amikor a világ elalszik ő virrasztani fog,
amikor a világ ébren lesz, ő álmodni fog.
Húsában keringeni fog minden szenvedélyünk
és bűnünk
azonban, meglátván hogy milyen szép a csecsemő,
az Úr megbocsájt nekünk!

Életrajzi adatok

ADRIAN ALUI GHEORGHE

Költő, tanár, újságíró, 1958. július 6-án született.

A Jászvásári „Al. I. Cuza” Egyetem bölcsészkarán diplomázott román-klaszikus nyelvek szakon. 2004-ben bölcsészeti doktorátust szerzett. Tagja a Romániai Írók Szövetségének és a román PEN Klubnak. Tíz verseskötete, több prózai, esszé-, kritikai és publicisztikai kötete jelent meg. Műveit francia, német, orosz, olasz, magyar és angol nyelvre is lefordították.

IOAN-PAVEL AZAP

Költő, író, publicista. 1967. május 20-án született.

A kolozsvári „Babeş-Bolyai” Egyetem filozófia karán szerzett diplomát 1995-en. A Romániai Írók Szövetségének tagja. Számos könyve, verseskötetek, próza, publicisztika került kiadásra. Magyar nyelven is jelentek meg verei. 2008-ban egy Budapesten kiadott antológiában is szerepel.

ANA BLANDIANA

Költő, esszéista. 1942. március 25-én született Temesváron.

12 kötet vers, 2 kötet fantasztikus novella, egy regény és 7 kötet esszé szerzője. 1964-től megjelent műveit új kiadások követték. 45 kötet 23 nyelven. A Román PEN Klub tiszteletbeli elnöke, a párizsi Mallarmé Akadémia tagja.

ANDREI BODIU

1965. április 27-n született Nagybányán. Költő, író, irodalomkritikus, egyetemi tanár. A temesvári Egyetem Nyelvészeti szakán szerzett diplomát. A Romániai Írószövetség tagja. Irodalmi munkássága Brassóban indult. Első versei 1991-ben jelentek meg. Versei, prózai írásai, esszéi 8 kötetben kerültek kiadásra.

ROMULUS BUCUR

1956. május 11-én született. Költő, esszéista, publicista és műfordító. A bukaresti Egyetem Román Nyelv és Irodalom szakán végzett 1980-ban. Egyetemi tanár a brassói Transilvania Egyetemen. tagja a Romániai Írószövetségnek. 8 verskötete és egy kritikai esszékötete jelent meg. Angol és magyar fordításban is jelentek meg versei.

MIRCEA CĂRTĂRESCU

Költő, író, esszéista. Bukarestben született 1956. június 1-én. A bukaresti Egyetem Román Nyelv és Irodalom szakán végzett. 1999-ben doktorál. Egyetemi tanár. Műveit többek közt angol, francia, olasz, spanyol, lengyel, svéd, magyar, bolgár nyelvre is lefordították. Jelenleg a legnagyobb elismertségnek örvendő román író külföldön.

MAGDA CÂRNECI

Költő, művészettörténész, publicista. 1979-ben végzett a bukaresti „N. Grigorescu” Képzőművészeti Intézet Művészettörténet és Művészetelmélet karán. 1997-ben a párizsi École des Hautes Études en Sciences Sociales-ban doktorál. 1980-ban jelenik meg első könyve. Verseit számos román és külföldi folyóirat közölte.

GABRIEL CHIFU

Költő és prózaíró. 1954. március 22-én született. A Romániai Írószövetség és a Román PEN Klub tagja. 1992-ben az USA-ban jelent meg angolra fordított verskötete „Angels and Gods” címen, 2009-ben egy magyar nyelvű antológia a szlovákiai AB-ART kiadásában. Versei megjelentek még Angliában, Olaszországban, Görögországban, Szerbiában, Kínában is. Tíz kötet vers és 5 kötet prózai írás szerzője.

DUMITRU CHIOARU

Költő és irodalomkritikus. 1957-ben született. A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem Filológiai Karán végzett román-

francia szakon (1980). 1998-tól a filológia doktora. 1990-től a Romániai Írók Szövetségének tagja. Első verseskötete 1982-ben jelent meg, mellyel a RISZ díját nyerte el. Számos verseskötete és kritikai könyve jelent meg.

AURA CHRISTI

Költő, író, publicista.

1967. január 12-én született Kisinyovban. Első verse 1983-ban jelent meg. 1993-ban Bukarestbe költözik. Az *Idea Europeana* szerkesztője, majd 2002-től főszerkesztő. Román, francia, német, belga, olasz, svéd, orosz, amerikai lapokban közöl. Versei francia, svéd, román, amerikai, német, orosz, moldáviai antológiákban szerepelnek.

DAN COMAN

1975. július 27-én született.

Kolozsváron filozófiát tanult, 1999-ben szerzett diplomát. 1993-ban jelent meg első verse. Minden jelentősebb irodalmi folyóiratban publikált. Első verseskötetét „Mihai Eminescu”- díjjal és a Romániai Írók Szövetsége díjával jutalmazták. 2007-ben válogatott versei francia nyelven kerültek kiadásra. Művei három kötetben jelentek meg.

DENISA COMĂNESCU

1954-ben született. Költő, műfordító.

A bukaresti Egyetem román-angol szakán végzett. Egy ideig a Román PEN Klub titkára volt. A világirodalom román nyelvű megjelentetésének egyik elismert szakértője Romániában. Hat kötetnyi vers szerzője. Versei – antológiákban – 17 ország nyelvén jelentek meg.

TRAIAN T. COȘOVEI

Költő. 1954. november 28-án született.

Több mint 20 kötete szerzője. A Romániai Írók Szövetségének tagja. Munkásságát többek közt a Romániai Írók Szövetsége, valamint a Román Akadémia díjakkal jutalmazta.

DANIELA CRASNARU

Költő. 1950-ben született.

Generációjának egyik legelismertebb költője. Munkásságát számos díjjal ismerték el, többek között a Rockefeller Alapítvány díjával (1995), a Román Akadémia díjával (1992), valamint a Romániai Írók Szövetségének díjával (1979, 1982, 1983). Műveit mostanig 15 nyelvre fordították le, és nagy megbecsülésben részesülnek Románia határain kívül is.

VASILE DAN

Költő. 1948. május 8-án született.

A nagyváradi Főiskola Nyelvészeti szakán (1972), majd 1985-ben a Bukaresti Főiskola Újságírói szakán szerzett diplomát. A Romániai Írószövetség aradi fiókjának elnöke. Versei eddig 13 kötetben jelentek meg, és ezeket több nyelvre is lefordították.

NICHITA DANILOV

1952. április 7-én született. Orosz-lipován származású, románul alkotó költő. Tanulmányait Jászvásáron végezte. A Romániai Írók Szövetsége és a PEN Klub tagja. Művei szinte minden romániai antológiában jelen vannak. Versei megjelentek Amerikában, Angliában, Csehországban, Szlovákiában, Franciaországban, Spanyolországban, Magyarországon, Észt- és Lettországon.

MIRCEA DINESCU

1950. november 11-én született. Költő, író, publicista.

Az Írószövetség tagja. Irodalmi folyóiratok szerkesztője. 1989-ben eltávolították a Romania Literara folyóirat éléről, egy francia újságnak adott interjú miatt, melyben élesen kritizálta Ceaușescut. Írásait német, magyar, francia, angol, holland és bolgár nyelvre is lefordították. Művei 16 kötetben olvashatók.

FLORIN IARU

Költő. 1954. május 24-én született Bukarestben.

A bukaresti Egyetem bölcsészkarán szerzett diplomát 1968-ban. Az 1980-as évek romániai költőnemzedéke „enfant terrible”-jének is nevezik. 1981-ben debütált első kötetével, amelyért a Romániai Írószövetség kitüntetésben részesítette.

CLAUDIU KOMARTIN

1983. augusztus 7-én született Bukarestben.

Bemutatókötető kötete „Mihai Eminescu” Nemzeti díjat nyert. Második verseskötete, a *Circul domestic* 2005-ben jelent meg és a Román Akadémia díjazta. Verset német, francia, szerb, szlovén, spanyol, cseh, magyar, valamint koreai nyelvre is lefordították.

ȘTEFAN MANASIA

Költő. 1977. május 18-án született.

A kolozsvári Babeș-Bolyai Egyetemen végzett, román-angol szakon (2000). Első kötete 2003-ban jelent meg. Szerepel antológiákban, többek közt egy kolozsvári kiadó (Tinivár) gondozásában megjelent román-magyar antológiában. (*Un pahar cu lumină/Egy pohár fény*. 2005).

ILEANA MĂLĂNCIOIU

1940. január 23-án született. Költő, esszéíró, publicista.

A Bukarest Egyetem filozófia karán diplomázott 1968-ban. A filozófia doktora címet 1977-ben nyeri el. Első verse 1965-ben jelenik meg a *Lu-ceafărul* című irodalmi lapban.

GABRIELA MELINESCU

Esszéíró, költő, író, műfordító.

1942. augusztus 16-án született Bukarestben. A Bukarest Egyetem Bölcsészkarán végzett. 1975-től Svédországban él. Fordításaival a román irodalmat népszerűsíti Svédországban, valamint a svéd irodalom legjobbjait fordítja

románra. 2002-ben a svéd „Albert Bonniers”- díjat, szintén 2002-ben a Román Akadémia, 2004-ben a Román Kulturális Intézet díját vehette át.

ION MIRCEA

1947. szeptember 1-én született.

Akolozsvári Babeş-Bolyai Egyetemen, román-olasz szakonszerzett diplomát. Költő, író esszéista, drámaíró. Forгатókönyveket, kritikákat is ír. Olasz és francia irodalmi művekből fordít. 8 kötet vers és 3 kötet színdarab szerzője. Verseit több mint 15 nyelvre fordították.

IOAN MOLDOVAN

Költő. 1952. március 20-án született.

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetemen szerez diplomát. 1980-ban adják ki első kötetét. 9 verskötete jelent meg. Verseit lefordították magyar, angol, német, albán, francia és cseh nyelvre. A Romániai Írók Szövetsége és a Román PEN Klub tagja.

ION MUREŞAN

1955. január 9-én született. Költő, publicista.

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem Történelem- Filozófia Karán szerzett diplomát. Első verseskötete 1981-ben jelent meg. Számos antológiában szerepel. A Romániai Írók Szövetségének tagja. 1981-ben és 1993-ban szövetségi díjban részesül.

ALEXANDRU MUŞINA

1954. július 1-én született Nagyszebenben. Esszéíró, publicista, költő. Egyetemi tanulmányait Bukarestben végezte (1970.). 1996-ban doktorált. Első verses kötetét 1981-ben adták ki. A brassói Egyetemen néprajzot és összehasonlító irodalmat tanít. Versei, esszéi 19 kötetben jelentek meg.

AUREL PANTEA

1952. március 10-én született. Költő, irodalomkritikus.

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetem bölcsészeti karán diplomázott (1976.).

Számos verseskötete, valamint irodalomkritikai írása került kiadásra. Első kötete 1980-ban jelent meg. A Romániai Írók Szövetségének tagja. 2004-ben az Írószövetség díját vehette át.

MIRCEA PETEAN

1952. február 2-án született Kolozs megyében.

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetemen szerzett román-francia szakos tanári diplomát 1976-ban. Tagja a Romániai Írók Szövetségnek. 16 verses- és prózakötete jelent meg. Számos irodalmi díj birtokosa, a Román Kulturális Érdemrend lovagja. Számos versét, írását francia, magyar, szlovák, cseh, olasz, szlovén és svéd nyelvre is lefordították.

MARTA PETREU

1955. március 14-én született. Költő és esszéíró.

A kolozsvári Babeş-Bolyai Egyetemen tanít. Több verseskötete jelent meg hazájában, 2005-ben Franciaországban. Számos esszé és tanulmány szerzője. Emil Cioran politikai hagyatékát elemzi a 2005-ben, a Chicagóban kiadott *An Infamous Past. E. M. Cioran and the rise of fascism in Romania* című könyvében.

IOAN ES. POP

1958. március 27-én született. Költő.

A Romániai Írószövetség tagja. Újságíró, lapkiadó. A nagybányai Egyetem angol-román szakán diplomázott 1983-ban. 9 verseskötetével több díjat is elnyert. 1999-ben és 2003-ban RÍSZ-díjban részesül. 2004-ben Kulturális Érdemrenddel tüntetik ki. 2008-ban a XX. „Nichita Stănescu” Nemzetközi Versfesztivál Nagydíját vehette át.

ADRIAN POPESCU

Kolozsváron született, 1947. május 24-én. 1971-től a *Steaua* című folyóirat szerkesztője, majd 1999-től főszerkesztő. A Romániai Írószövetség és a PEN Klub tagja. Több mint 20 verses és prózai kötete jelent meg. Műveit német, magyar, macedón, francia, bolgár, lengyel, angol, görög, olasz, arab nyelvű válogatások és antológiák is közölték.

NICOLAE PRELIPCEANU

1942. augusztus 10-én született.

Alkotásai 24 kötetben jelentek meg. Versei francia, amerikai, spanyol, szerb, lengyel, magyar, bolgár, perzsa, japán olasz, magyar, kolumbiai folyóiratokban és antológiákban jelentek meg. 1977-től tagja a Romániai Írószövetségnek. A Román PEN Klub alapító tagja.

AUREL RĂU

1930. november 9-én született. Költő, író, publicista, esszéíró.

Kolozsváron, az Egyetem nyelvészeti karán végzett 1953-ban. 1949-ben jelenik meg első verse. Francia költők verseit ültette át román nyelvre. Költészetét a Román Akadémia díjjal jutalmazta. Fordításaiért a Romániai Írószövetség díját vehette át. Életmű-díjas.

DAN SOCIU

1978. május 20-án született. Költő.

Botoșani-ban végezte tanulmányait. Első kötetéért „Mihai Eminescu” díjban részesült. Nem tagként első alkalommal tüntették ki a Romániai Írók Szövetsége díjával. Versei angol, német, lengyel, spanyol, szerb, svéd, szlovén fordításban is megjelentek.

CASSIAN MARIA SPIRIDON

1950. április 9-én született. Költő, esszéista.

A Romániai Írók szövetségének, és a PEN- klubnak a tagja. A bukaresti Műszaki Egyetem mechanika szakán szerzett diplomát. Tudományos kutató volt 1989-ig. 1995-től napjainkig a patinás Convorbiri Literare és a Poezia c. folyóiratok főszerkesztője, és a Timpul kiadó igazgatója. Versei megjelentek francia, angol, német, spanyol, svéd, orosz, kínai, finn, magyar, lengyel, cseh, szlovák antológiákban.

PETRE STOICA

1931- 2009. Költő, műfordító.

1957-ben jelent meg első verskötetete. Német és osztrák költők verseit ültet-

te át román nyelvre két antológiában. Írói munkásságát a Romániai Írók Szövetsége Nagydíjával tüntették ki (2001.) Mihai Eminescu Nemzeti díjas és Életmű-díjas költő.

LIVIU IOAN STOICIU

1950. február 19-én született. Költő, író.

Első versei 1977-ben jelennek meg. Irodalmi folyóiratok szerkesztője, majd főszerkesztője. Két regény és öt verseskötet szerzője. Három kötete részesült a Romániai Írók Szövetségének díjában. Verseit több nyelvre lefordították.

TRAIAN ȘTEF

Költő, író, esszéíró. 1954. június 23-án született.

A kolozsvári Babeș-Bolyai Egyetemen tanult. A nagyváradi Familia című irodalmi lap főszerkesztője. Számos irodalmi díj nyertese. A RÍSZ tagja. „A vak és az aranyfog” című esszékötetét magyarul is kiadták. Versei angol, francia, magyar, szlovák és szlovén fordításban is megjelentek.

LUCIAN VASILIU

1954. január 8-án született. Költő, író.

Egyetemi tanulmányait Jászvásáron román-francia szakon végezte el 1981-ben. Verseit és prózai írásait 14 kötetben adták ki. Versei, prózai művei angol, német, francia és szlovén nyelven is megjelentek. 1990-ben a RÍSZ, 1994-ben a Román PEN Klub választották.

VARUJAN VOSGANIAN

Költő, író. 1958. július 25-én született örmény származású családban.

A bukaresti Közgazdasági Akadémia Kereskedelmi karán, majd a Bukarest Egyetem Matematika karán szerzett diplomát. 1998-ban doktorált közgazdaságból. A Romániai Örmények Szövetségének elnöke, a Romániai Írószövetség alelnöke. 9 kötetnyi munkájából 3 verseskötet. Első, magyar nyelvre fordított versantológiája a pozsonyi AB-ART Kiadó gondozásában jelent meg.

Tartalom

ADRIAN ALUI GHEORGHE 5

Amikor kezdesz meghalni 5

A teafolt 6

Himnusz 7

Kis odisszea 7

IOAN-PAVEL AZAP 9

Vallomás 9

* * * 9

Caligula 10

* * * 10

ANA BLANDIANA 11

A harangzúgás amelyet hallok 11

Még egy lépés 12

Angyalszedés 13

Vágy 13

ANDREI BODIU 15

A bukaresti metró (I) 15

A bukaresti metró (II) 16

Nonkonformisták, tisztességes polgárok 17

Audrey Tatoo az Intercity ablakában 18

ROMULUS BUCUR 19

Másodszerelők észrevételezése 19

*** 21

*** 21

*** 22

DENISA COMĂNESCU 51

Kiűzetés a paradicsomból 51

*** 52

Visszatérés a száműzetésből 53
Perszephoné 54

TRAIAN T. COȘOVEI 57
Kés és kenyér 57
Mostani vers 58
Bad boy 59
Vidám vadászének 60

DANIELA CRĂSNARU 61
Oxigén 61
Magdeburgi félgömb 62
Lecke 63
Levél 64

VASILE DAN 65
gipsz angyalfej amely épp elém esik 65
dialógus 65
intim napló 66
Ó, angyal 66

NICHITA DANILOV 67
Házad neve, melankólia 67
XX. század 68
Idő 69
Invokáció 70

MIRCEA DINESCU 71
Abszurd sakk 71
Művészet 72
Hógörgeteg 73
A rövidlátó festő 74

FLORIN IARU 75
Hajnalban 75
Cocktail Tango 77

Újdonságok Euridikéről 78
high fidelity 79

CLAUDIU KOMARTIN 81

Versek apámról 81
Irén 82
* * * 83

Üledékek, merengések 84

ȘTEFAN MANASIA 85

Munkás szerenád 85
amikor TE jössz 86
Vers 88
kék orbit 89

ILEANA MĂLĂNCIOIU 91

Váramozom 91
Macskaszem 92
Játék 93
Mondd meg, apám 94

GABRIELA MELINESCU 95

Forró hegy 95
Via Dolorosa 96
Egy nővérnek 97
A hang dicsérete 98

ION MIRCEA 99

Behelyettesítés 99
A kávéőrlő 100
A fal 101
Sakk hármásban 102

IOAN MOLDOVAN 103

Figurák 103
Júniusi szerda 103

Bóbiskolva 104
Megszámolom 105

ION MUREȘAN 107
Fiatalkori önarckép 107
Vers melyet nem lehet megérteni 108
Hideg 109
Vers a versről 110

ALEXANDRU MUȘINA 111
Hátmég Miki & his Skyzoid Band 111
Nyár 112
Mimi 113
Dudu 114

AUREL PANTEA 115
Fehérvári elégiák 115
* * * 115
* * * 116
* * * 116

MIRCEA PETEAN 117
11 (Mosolyogjanak, kérem! X) 117
25 (Hulló dió) 118
26 (Dekadens tél) 119
27 (Vers egy szuszra) 120

MARTA PETREU 121
Ez a föld 121
A víz körforgása a természetben 122
A Hold 123
Mint egy oszlop 124

IOAN ES. POP 125
Ezekkel a szemekkel, melyekkel nem láttam soha 125
Hentesboltodban szerettem volna dolgozni 127

1976 október 12 128
1990 október 12 129

ADRIAN POPESCU 131

Torcello macskái 1 131
Torcello macskái 2 132
Torcello macskái 3 133
Torcello macskái 4 134

NICOLAE PRELIPCEANU 135

Mit tettél Szent Bertalan éjszakáján 135
A holló felfalja testét 137
Mefisto Valcer 138
Ünnepi pocsolyák 139

AUREL RĂU 141

A csodaedény 141
Szarmaták 141
Bekötött szemmel 142
Hegyvidéki gyermekek régi játéka 142

DAN SOCIU 143

Szertelen ének I. 143
Amikor mellbimbódat szopom 145
Én & anyám 146
Millinek arról, hogy miért OK nyilvánosan sírni 147

CASSIAN MARIA SPIRIDON 149

Vadászaton Urban
Káosz avagy a könnyek ajándéka 150
No Man's Land 150
Lőjetek 151

PETRE STOICA 153

Nyilatkozat a világ sajtóügynökségeinek 153
Levél 153

Távirat 154
Nyilatkozat 154

LIVIU IOAN STOICIU 155

Egy zacskó cseresznye 155
A guruló templom 156
Belső viharban 157
Egy nagy hasadék 159

TRAIAN ȘTEF 161

Egy kérdés amit már nem tehetek fel 161
A démon 162
Belépés a színpadra 163
A szíve táján 164

LUCIAN VASILIU 165

Nagyszebeni barátom 165
Hét 166
Talajcsúszás 167
Mona – Monada 168

VARUJAN VOSGANIAN 169

Zsoltár 169
Aleatória 170
A madárangyal elégiája 171
A hold gyermeke 172
Életrajzi adatok 175

Egy zacskó cseresznye
Kortárs román költők
Balázs F. Attila fordításában

Kiadta az AB-ART Kiadó, Pozsony
Felelős kiadó: Balázs F. Attila
Szerkesztette: Both Eszter
Borító és nyomdai előkészítés: Balázs Béla
Nyomta: AZ PRINT Kft.
Felelős vezető: Berta András

Sáčok čerešní
Súčasná rumunská lyrika
Preklad: Attila F. Balázs

Vydalo Vydavateľstvo AB-ART, Bratislava
Zodpovedný vydavateľ: F. A. Balázs
Zodpovedná redaktorka: Eszter Both
Obálka a DTP: B. Balázs
Tlač: AZ PRINT s.r.o.

ISBN 978-80-8087-063-8